TUẦN BÁO CỦA YÊU THƯƠNG

2

tuổi ngọc

tuổi ngọc

Tuần báo của yêu thương

TUẦN LỄ TỪ 25-7
ĐẾN 1-8-1969

Ra ngày thứ sáu

Số 2 giá 20đ.

TRUYỆN NGẮN

- CON TÀU TRỞ VỀ QUÊ NGOẠI — THẢO TRƯỜNG
- XUÂN HỒNG — NGUYỄN NGUYỄN
- ẤU THỜI — TỪ KẾ TƯỜNG

TRUYỆN DÀI

- LỨA TUỔI THÍCH Ô MAI — VŨ MỘNG LONG
- GIỜ RA CHƠI — NGUYỄN ĐÌNH TOÀN
- QUÊ NHÀ YÊU DẤU — NHẬT TIẾN
- THẰNG CÔN — DUYÊN ANH

TÌM HIỂU

- VĂN CHƯƠNG NHI ĐỒNG — DOÃN QUỐC SỸ
- TRUYỆN THẦN TIÊN — ĐỨC VÂN

NHỮNG MỤC THƯỜNG XUYÊN

- NÓI VỚI NHAU — DUYÊN ANH
- THƠ VĂN THƯƠNG YÊU — bạn NGỌC viết
- QUÊ HƯƠNG CHÚNG TA — bạn NGỌC viết
- GIA ĐÌNH THƯƠNG YÊU — TUỔI NGỌC

Bìa offset do Màn Ảnh thực hiện Huy Tường trình bày.
Minh họa của Ngọc Dũng và Đinh Tiến Luyện.

CHỦ NHIỆM
CHỦ BÚT
DUYÊN ANH

QUẢN LÝ
VŨ MỘNG LONG

TÒA SOẠN — TRỊ SỰ
38, Phạm Ngũ Lão, Sàigòn
ĐT: 23.595 — 90.654

Wacm
AP215
T924t
no.1-24
1969/70

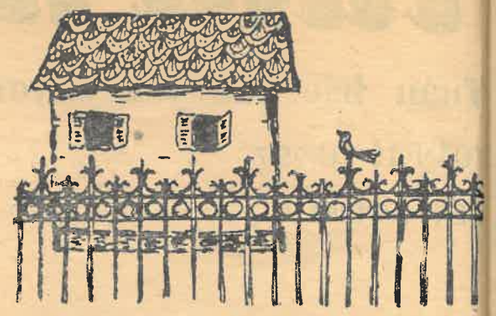

thư hàng tuần của chủ nhiệm tuổi ngọc

Cho tôi được mừng nỗi mừng của con nhà nghèo có tấm áo mới dự hội mùa xuân. Tấm áo không lộng lẫy nhưng rất vừa vặn. Có thể đã may vụng vì may vội. Tấm áo chưa kịp thêu hoa lá, chim bướm. Bà mẹ khâu áo cho con bằng tay. Thức suốt đêm, mắt mờ vì đường kim mũi chỉ. Bà mẹ mong con được mặc áo mới dự hội. Hơi lo lắng. Chỉ sợ tấm áo làm con mình lạc lõng. Tuổi Ngọc ví như tấm áo dự hội mùa xuân của con nhà nghèo. Nó không bị hắt hủi. Bạn đọc đã mở rộng đôi tay dễ dãi đón nhận nó. Với nhiều thương mến ít chê bai. Điều đó khiến anh em chủ trương Tuổi Ngọc cảm động. Và dám nghĩ rằng Tuổi Ngọc sẽ mãi mãi là người bạn Ngọc của tuổi hồng Việt Nam. Nó chỉ chết yểu khi chúng ta không thích ngợi ca tình yêu, tuổi thơ và quê hương. Xin chân thành cám ơn bạn đọc. Cám ơn những đồng nghiệp báo ngày, báo tuần đã nồng nhiệt giới thiệu Tuổi Ngọc. Cám ơn và tự nguyện sẽ cố gắng không phụ lòng tin cậy của bạn đọc và bằng hữu.

Ở số lên ba, mỗi tuần, Tuổi Ngọc sẽ cùng bạn đọc thảo luận một vấn đề liên quan đến tuổi trẻ, tuổi thơ. Chẳng hạn « Nghĩ về nhạc trẻ » *là đề tài mới. Bạn Huy Tường thực hiện cuộc phỏng vấn các nhạc sĩ Phạm Duy, Trịnh Công Sơn, Vũ Thành An, các ca sĩ Anh Ngọc, Hoài Bắc. Ngoài ra, Thái Thanh, Lệ Thu, Kim Tước sẽ kể lại những kỷ niệm đầu của* « những ngày bắt đầu hát », *ngày còn là lứa tuổi thích ô mai đó. Nếu bạn đọc ủng hộ nhiệt liệt, Tuổi Ngọc sẽ tăng trang khởi đăng hai tiểu thuyết tranh và truyện phiêu lưu* « Dế Chũi » *của Hoàng Hải Thủy. Anh em chủ trương Tuổi Ngọc ôm ấp nhiều hoài bão. Ai cấm chúng tôi không được mơ mộng? Cho nên chúng tôi đã mộng mơ từ tuần báo Tuổi Ngọc của lứa tuổi thích ô mai đến Tuổi Ngọc nhi đồng, cơ sở xuất bản truyện tuổi thơ, rạp chiếu bóng dành riêng cho tuổi thơ. Vân vân...*

Hoài bão của chúng tôi mới chỉ là bãi cát. Bạn đọc hãy bồi phù sa lên bãi cát. Và rồi cậy trông một thế hệ tương lai.

• **DUYÊN ANH** •

ẤU THỜI

TỪ KẾ TƯỜNG

Năm nay tôi hai mươi tuổi. Ở một ấn định nào đó, tôi đang trưởng thành. Đang sống thong dong giữa đời mình, và tự do, trong ý nghĩa của một trưởng thành chín chắn. Chiếc lá đã có sắc, và cái hoa đã đủ màu hồng. Tôi đang có mặt trong khu vườn đã tạo lập ngần ấy những năm qua đi, ngần ấy những ngày tháng chất chồng. Ấu thời của mình hay của ai khác có lẽ không phải ở đây, mà là ở cách đây mười mấy năm. Một khoảng thời gian đủ để gọi bằng một cái tên, xa cách đến nghìn trùng. Nhưng như vậy, không hẳn trong tri óc, trong tâm hồn, trong một hồi tưởng nào đó cái khoảng mười mấy năm đằng đẵng ấy đã phai mờ, như một dấu chân mình từng bước qua. Không trở lại, như con đường chỉ có thể đi được một lần, nếu đi lại, phải đi bằng một con đường khác. Tôi nhớ đã đọc ở đâu đó đại ý: Đời sống là một sự nối tiếp rất mơ hồ những nỗi khổ đau và những thú vui không thành hình dáng. Tuổi thơ chỉ có ở trong ta một lần bằng phẳng hay đường cong, rồi hết. Tôi nghĩ « rồi hết » tức là đã ra đi, mà ra đi một lần là ra đi mãi mãi. Thế nên viết về tuổi thơ mình, cái ấu thời đó, tôi mường tượng đến một thứ báu vật bị đánh cướp. Báu vật ở trong tay người về lại tay ta cái hương xưa đã vơi một nửa, nhưng cái ngất ngây lại không thể nào quên.

Viết về ấu thơ là viết về một khoảng cách trước đây mười mấy năm. Như một hôm nào bất chợt nhìn lại tấm ảnh của mình chụp chung với gia đình treo ở một góc tường. Tấm hình không thể ngờ. Ta không thể ngờ. Hình và ta có một ngày cao lớn, xa lạ, đến quá thước tấc, một hồi tưởng quen thân nào đó trải xa trên thời gian. Ấu thơ của tôi, mười mấy năm qua của tôi không phải để chụp vào phim, lên thành hình treo ở một góc tường hay giữ kỹ trong một ngăn kín kỷ niệm của gia đình. Ấu thơ của tôi là một ám ảnh đời đời. Bằng một thứ hương thơm khôn nguôi. Bằng một khổ đau bong vỡ dưới hai bàn chân bước qua. Đi tới, một con đường còn sụt sùi những giọt nước mắt của loài lá khô. Gia đình tôi là một tan vỡ lớn, tuổi thơ tôi là những mảnh đau con. Ngần thứ ấy gom góp lại, thành một cái tên đã gọi trước đây mười mấy năm. Lúc đó, tôi tám tuổi. Tám tuổi là một cái tuổi vừa đủ của một ấu thời nhìn phấn thông bay vào vườn chim hót Tám tuổi, vừa đủ của một ấu thời có những ước mơ lợp toàn màu xanh. Màu xanh thì xanh biếc. Ước mơ thì rộn rã những vó ngựa hồng.

Theo lời mẹ tôi kể lại thì tôi được sinh ra trong một mương vườn, vào năm cuối cùng, vào những ngày tháng cuối cùng của cuộc kháng chiến chống Pháp. Buổi sáng hôm đó, Tây đổ bộ vào làng. Mọi người đều bỏ làng tản cư. Mẹ tôi và một số người hàng xóm, phần lớn là đàn bà người già cả và trẻ con, không thể chạy xa được nên đành bồng bế dắt díu nhau chạy vào vườn dừa. Mẹ tôi và một bà chị bà con nằm trong một mương vườn lau sậy cao khỏi đầu người. Mẹ tôi và người chị bà con đang có mang và đúng buổi sáng ngày hôm đó lại là ngày sanh. Trong lúc Tây xuống tới giữa hàng dừa thì tôi chào đời trong sự sót sa của mẹ tôi và nỗi lo lắng của mọi người. Nhưng may mắn sao ngày hôm đó Tây chỉ xuống giữa vườn dừa rồi lại rút lên làng. Nếu không, chưa biết số phận của những người lớn và hai đứa trẻ con sẽ ra sao. Người chị bà con sanh sau mẹ tôi khoảng một tiếng đồng hồ. Và hai đứa trẻ con được tắm rửa bằng nước đọng trong hang cá thòi lòi, được cắt rún bằng mảnh chén bể. Giữa buổi sáng lạnh như cắt da da có tiếng muỗi vo ve cùng tiếng vờn của lau sậy. Đứa trẻ con sinh ra cùng một buổi sáng với tôi chết cách đó mấy ngày vì cuống rún sưng to mà không có cách gì chữa. Tôi may mắn hơn người bạn nhỏ kia, được sống, được lớn lên trong những ngày tháng bình yên khi hiệp định được ký kết. Ấu thời của tôi bắt đầu, chắc hẳn bằng tiếng võng đưa kẽo kẹt suốt những mùa hạ oi nồng, bằng tiếng ru và lời hát toàn những câu ca dao mộc mạc của miền Nam qua hơi thở ấm áp của người mẹ quê đã một nửa đời cực khổ, hy sinh cho chồng. Mùa thu đầy lá bay rồi mùa đông đầy giá rét. Thêm vào đó cứ mỗi mùa xuân tới mang cho tôi một tuổi. Cho đến một ngày vừa đủ lớn khôn, vừa đủ thắc mắc tôi mới biết lơ mơ về ba tôi. Mẹ tôi cũng ít nhắc tới. Tôi chỉ nghe ông ngoại nói lại ba tôi mấy năm trước theo kháng chiến chống Tây. Bây giờ ba tôi không đi tập kết mà đã lên Sài gòn. Rồi bà ngoại tôi cho biết thêm ba tôi ở Sàigòn với vợ bé. Ngày đó, những lời kể của người lớn, cho dù những lời kể thuộc về một tình cảm to lớn suốt đời tôi nhưng đối với một đứa trẻ con thật không thành một hình dáng nào cả. Cũng như, ba tôi là một người rất mơ hồ. Tuyệt nhiên không ảnh hưởng gì đến trí óc non nớt của một đứa trẻ con. Tôi lớn lên bằng tình thương của người mẹ cực khổ, bằng sự nuông chiều của ông ngoại. Tuổi thơ chỉ cần ngần ấy là đủ. Phải chi lúc đó tôi hiểu biết chút ít, có lẽ tôi sung sướng biết bao nhiêu. Mẹ tôi kể sáng

(xem tiếp trang 25)

đọc trong tuổi ngọc lên ba

- NHỮNG NGÀY BẮT ĐẦU HÁT
  Thái Thanh
- NGHĨ VỀ NHẠC TRẺ
  Huy Tường

XUÂN HỒNG

NGUYỄN NGUYỄN

1

Hà ngồi bên mẹ từ lúc mẹ được đưa ra khỏi phòng sanh. Mẹ có vẻ mệt mỏi ghê lắm, nhắm nghiền đôi mắt lại, và trên trán mẹ lấm tấm mồ hôi. Hà lục trong va li để ở đầu giường, tìm chiếc khăn mu-soa khẽ lau trán cho mẹ.

Buổi sáng, mẹ kêu đau bụng, và ba vội đưa mẹ đi nhà bảo sanh. Ba sau đó lại phải đến sở nữa nên Hà phải đi theo trông nom cho mẹ. Con gái lớn trong nhà chứ bộ. Vả lại, ba sợ mẹ trong lúc mệt mỏi, không có người thân yêu bên cạnh, mẹ tủi thân và mệt mỏi thêm, nên dặn Hà phải ở đây từ sáng đến bây giờ. Thế là Hà được nghỉ học một ngày. Mà... nghỉ học như thế này cũng... thích ghê chứ. Ngồi gần mẹ và nhìn qua cửa sổ của nhà bảo sanh Hà thấy những tàn cây xanh mướt trong nắng, xanh như nỗi niềm vui sướng đang tràn ngập trong lòng Hà vậy đó. Và những đám mây trắng trên trời cao kia, ấp ủ những gì thế ? Có phải là sự bàng hoàng, nhẹ nhàng và thật sâu kín trong tâm hồn Hà không ?

« Trời ơi ! », tự dưng Hà muốn kêu lên như thế, như để cho những âm thanh quen thuộc trên đầu môi ấy chuyên chở hộ những hân hoan đang ngập ứ trong tim. Này nhớ, lâu thật lâu rồi, Hà vẫn thích vẫn ao ước có một đứa em, thật bé bỏng, bé tí ti. Cứ tưởng tượng mà coi, em bé trông thật xinh, thật là ngộ à. Nhưng bây giờ, nhưng hôm nay thì Hà « không thèm » tưởng tượng nữa. Em bé nằm cạnh mẹ đây này, và Hà thì đang nắm lấy một bàn chân em bé, thật mềm mại như nhung và nhỏ bé như... như... Hà nghĩ mãi mà cũng không biết ví sao cho đúng. Những tiếng « như... như » đánh nhịp trong đầu, và cuối cùng Hà đành lắc đầu chịu thua. Làm sao biết so sánh cho đúng được chứ ? Em bé, bây giờ đối với Hà là nhất rồi không một cái gì có thể hơn được.

Thế là sắp hết một buổi sáng thứ hai. Một buổi sáng đầu tuần, trời xanh và trong thật nhiều. Có tiếng gió đùa với lá, len nhẹ qua những cành cây gần cửa sổ, tiếng êm như một bản đàn, một ngày nào Hà đã được nghe. Em bé ra đời trong một buổi sáng trời xanh. Hà thích đặt tên cho em là Thiên Thanh.

Em bé nằm ngủ thật yên lành. Dưới đầu em, chiếc gối hình cong như mặt trăng khuyết lưỡi liềm, lòe xòe những tua đăng ten xinh xắn. Ở em, Hà thấy tất cả đều là nhỏ bé, xinh xắn hết. Duy chỉ có trong lòng Hà, tình yêu em là lớn lao và mạnh mẽ thôi. Và Hà biết, cả ba, cả mẹ, cả những đứa « nhóc » Dương, Chi, Vũ, Quý ở nhà cũng thấy thế. Hà giơ bàn tay ra, chạm nhẹ vào đầu em những sợi tóc mềm như tơ, vờn nhẹ vào lòng bàn tay gây ra những cảm giác buồn buồn, thích thú.

Em bé trông « lạ » ghê. Hà không thể tưởng tượng được rằng ngày xưa Hà cũng bé như thế. Ừ ! Ngày xưa, Hà bé bằng từng này, mà bây giờ cao gần bằng ba. Mười mấy năm qua rồi, bao nhiêu là yêu thương, bao nhiêu là săn sóc và ôi !... bao nhiêu là kỷ niệm, Hà đã nhận được hết, và còn nhận suốt đời nữa. Phải không ? Bỗng dưng Hà thấy tim mình lại trong xúc động tột cùng, và Hà muốn khóc thật nhỏ.

Em bé ơi ! Hà cúi xuống hôn em. Nụ hôn đặt lên bờ má em, mềm và mịn như thạch xoa, trong lúc lòng Hà nao lên những cảm giác hỗn độn. Và dường như Hà muốn ngợp đi trong một thứ hạnh phúc nào đầy ắp trong không gian.

2

Vừa bước vào cửa, tụi em Hà nào Dương, nào Chi, nào Vũ, nà Quý chạy ùa ra bao quanh Hà v ríu rít hỏi, ồn như một đàn on vỡ tổ.

— Chị Hà, em bé như thế nào

— Chị Hà, em bé trai hay e bé gái ?

Có tiếng cười khúc khích.

— Mày phải hỏi là em bé « bà hay em bé « ông » chứ lại.

Tụi em Hà tếu không chịu được lúc nào cũng pha trò được. Câu nó được cả bọn « hoan nghênh » bằn cách cười ngặt nghẽo. Nhưng rồ những câu hỏi vẫn được phóng liên tiếp :

— Mẹ cười chưa, hở chị Hà ?

— Mẹ có... hỏi thăm em không

— Em bé có bằng con búp bê nà của em không ?

Lập tức, một con búp bê được chìa ra. Em Quý vừa hỏi, vừa nhan nhẹn dí đồ chơi vào tận mũi Hà là mấy đứa cười vang.

— Khiếp, từ từ hỏi, chứ làm gì n nhặng ngậu xị lên thế ? Dí con bú bê, bẹp xừ nó mũi người ta rồi c gì ? Tao cóc trả lời.

Hà gắt lên với lũ em trong sự v vẻ. Tụi em cũng biết thế và khô thèm « xì tốp » những câu hỏi m tí nào. Anh cu Dương nhà Hà lè tiếng sau cùng, đạo mạo như m ông cụ non.

— Hỏi xong chưa ? Đến lượt « ông ».

— Ông gì ? Ông Lý Toét đi đôi giầy chuột khoét í hả ?

— Ông ông cái nõ...

Thằng Dương trừng mắt :

— Câm mồm lại, mày ơi. Coi kìa, « gué » không.

Thấy sắp có cuộc đấu khẩu, Hà ngồi phịch xuống ghế :

— Ối ! Mệt quá là mệt. Quý, cắm cái quạt máy cho tao xem nào. Tụi mày thôi cãi nhau đấy nhé. Động tí là ồn ồn lên. Nhức cả cái đầu.

Im được 5... giây :

— Chị Hà kể chuyện em bé coi. Làm bộ « goài » sao ?

— Gì bắt trẻ nhỏ chờ lâu « dzày » ? Đâu được.

— Ờ ! Đâu được.

— Kể chuyện đi chớ, bà con.

Hà buồn cười quá xá :

— Ừ ! Kể thì kể. Mấy hồi. Này nhớ, em bé thì bé này. Tay chân, mặt mũi bé hết. Không biết nói nhưng hay khóc và mới tập cười có một lần thôi.

Mấy đứa bé nhìn nhau.

— Xời, kể gì « cùi » quá ởi.

— Ai mà chả biết cái đó. Chẳng lẽ em bé lại lớn và béo như bao gạo.

— Ừ ! Chẳng lẽ lại giống chị Hà Chê Hà được một câu, mấy anh chị lấy làm khoái tỉ lắm, cười khúc khích mãi.

— Thế thì kể làm sao ? Thôi, gắng đợi đến chiều, ba cho vào mà xem đã đời, hết thắc mắc ngay ấy mà. Nhá !

— Thôi, kể đi « mờ ». Tui năn nỉ « mờ »

Nhìn cái mặt « dài ngoẵng ngoẵng » chữ của Ba Hà đấy — của « con nhà » Chi đang biểu diễn một màn nhân nhó thảm hại, Hà « đành » kể, dĩ nhiên là phải thêm mắm, thêm muối, cùng phi hành mỡ vào câu truyện để « lòe » lũ em một tí ti :

— Thế này nhớ, em bé xinh mà ngộ ghê lắm nhớ. Vừa mấy gặp tao, em bé cười... làm quen liền. Tuy chưa có răng nhưng không có móm mém tí ti ông lão nào. Tao « bẻn » cười lại liền một khi. Hai « đứa » cười cùng... xinh hết. Tay chân em bé dễ thương như búp bê ấy nhé. Mà búp bê đẹp cơ, đâu có phải búp bê ba tiền, chợ nhớn bán ba chịch một con đâu đấy. Đây này, không phải như cái búp bê « cùi » của Qúy đâu đấy nhớ. Ui cha, da em bé mịn không thể tưởng tượng được tụi mày ơi sờ vào cứ như là thạch ấy thôi. Hôn thì thơm ơi là thơm. Cam đoan hôn một cái là phải hôn thêm mấy cái nữa. Í ! Còn tóc nữa chứ, lơ thơ tơ liễu nhưng mềm thì khỏi chê. Mềm như... điên, í quên, như tơ ấy chứ ly. Mềm đến nỗi chạm vào tay chị mà buồn cả đi. Trời ơi ! không tả được. Nó... « tuyệt cú mèo » cơ mà.

Những đôi mắt nhìn chăm chú vào Hà rồi những diềm mi hạ xuống loáng thoáng, như muốn giữ lại trong mắt sự bồi hồi khôn tả mà tụi em Hà vừa tìm thấy trong mẩu chuyện. Thấy Hà chấm dứt một nhanh nhẹn, tụi nó không bằng lòng :

— Gì ngắn vậy ?

— Cả một buổi sáng, bao nhiêu là chuyện mà chị Hà kể có tí. Chị Hà phải kể từ đầu đến đít, i quên đến mông chứ lại.

Hà phản đối mạnh mẽ :

— Mệt bỏ xừ đi này, kể thế là tốt lắm rồi còn đòi gì nữa.

Những cái môi bĩu ra :

— Chả tốt.

— Xấu thì có.

— Trả lại hết cho chị Hà đó. Kể cho người ta nghe mà cũng hà tiện. Hèn gì mẹ đặt cho tên Hà cũng phải.

— Ờ kệ ! Đáng lẽ tao kể nữa. Về mẹ, về em bé nữa. Mà nói vậy thì ông cóc kể. Cho sốt ruột chơi.

Mấy đứa bàn tán nhỏ :

— Chị ấy bịa đấy. Thấy mình nói thế mới bảo là định kể để cho mình tiếc chứ gì.

— Ừ, đúng rồi.

— Chị ấy xấu nhỉ. Giá em lớn em đi đến mẹ một mình chẳng cần gì đến chị ấy nữa.

— Ờ ! Tụi mày thì cần gì tao. Nhưng mà bây giờ kể nữa thì có mống nào nghe không chứ !

Gương mặt các em tươi hẳn lên. Chúng vui vẻ hét lớn :

— Nghe chứ. Nghe như điên.

Vũ hỏi, với cái tật cố hữu là phập phồng hai cánh mũi :

— Mà em bé có hay cười không cơ chứ.

CHUYỆN NHỮNG CÀNH HỒNG

Em muốn viết thật nhiều về những cành hoa hồng quyến rũ. Nhưng hoa có thật nhiều gai làm em cắn môi lo sợ. Chẳng biết hoa có bằng lòng nghe câu chuyện của em không ?

Buổi chiều em ra vườn tìm trong cành lá những tiếng chim hiền dịu. Chợt em nghe trong hơi gió thoảng mùi hương đài các và những mầu đỏ tươi vui đang nhìn em như mời đón.

Em bước vội đến gốc hoa yếu gầy ấy để khen tặng. Em muốn dành cho hoa vinh hạnh cuối cùng là được gần em trong đêm nay. Ngủ thật bình yên trong chiếc bình sứ trắng, không sợ gió mưa và kiến hoang...

Thế là em lần lượt hái hết những nụ hồng đang nở. Nhưng lạ không : tất cả hoa đẹp đều gục đầu trong vòng tay của em. Chúng ủ rũ đến phát ghét, làm em không thiết nuống chiều, chăm sóc...

PHƯỢNG UYÊN

Thuốc giải nhiệt và trị đau nhức
CONAN
cảm cúm, nhức răng, nhức đầu, nhức bắp thịt, nhức khớp xương, phong
nhớ uống CONAN

— Hay chứ sao lại không hay. Em bé cười như điên.

Vũ kêu lên :

— Chị Hà xạo.

— Xạo gì ? Thật chứ lại.

Nghe giọng chắc nịch của Hà, Vũ ta hơi hơi tin, nhưng vẫn tỏ vẻ lạ lùng :

— Kỳ quá ta.

— Kỳ cái gì mới được chứ ?

— Em bé mà biết cười.

— Em bé mà không biết cười thì còn ai biết cười nữa chứ ? Ờ ! Thằng ngốc tệ.

Dương xen vào :

— Như mày đó, hay phập phồng cái mũi thì lúc mẹ mới sinh, mày cũng đã biết phập phồng mũi rồi chứ bộ.

Cả bọn cười ồ. Vũ ta ngượng nghịu một tí rồi cũng cười theo để chữa thẹn. Hà chợt nhớ đến ba, vội hỏi :

— Ba đâu ? Ba chưa về à !

Chi lắc đầu :

— Chắc ba vào với mẹ đấy.

— Ba xấu quá, vào mà không cho em theo.

Quý phàn nàn, mặt buồn thiu. Vũ ta tự dưng gắt tướng lên :

— Thì chiều không được sao ? Ngu.

Anh cu Dương và chị Chi còm « nhào dô » :

— Ngu gì mà ngu. Bộ mày không ham vào với mẹ hở ! Chiều vào thì lâu, thì sốt ruột chứ bộ. À ! Hay là mày chờ mai hẵng vào nhớ.

— Thôi, ai mà ngu.

Ba ngón tay vươn thẳng, dí vào trán tên Vũ.

— Chính đây.

— Chính chú Võ tức chó Vũ chứ ai nữa.

— Mình mà còn nói người ta. Vũ nghèo mà ham lắm ạ.

Hà vừa buồn cười, vừa bực mình, thương em Vũ ghê. Bé bỏng, gầy yếu hom hem mà chuyên môn bị bắt nạt.

— Thôi nhớ, ba về rồi kìa.

Tiếng xe jeep xịch ngoài kia. Bốn đứa em Hà ùn ùn đứng lên, chạy xổ cả ra cổng :

— A ! Ba, ba về... ba... ba... ba.

Có đứa vừa kêu « ba », vừa giơ tay vỗ nhẹ vào mồm. Âm thanh vang lên như tiếng bập bẹ của em bé lúc tập nói.

Mình Hà ngồi lại trong nhà. Chẳng còn ai để Hà bịa chuyện nữa. Ba về rồi thành thử Hà... thất nghiệp.

3

Ba dẫn tụi « nhóc » đi thăm mẹ. Còn có mỗi mình Hà ở nhà. Nhà vắng vẻ ghê gớm, nhưng bừa cũng... gớm ghê. Mấy đứa, bé oắt tì sà lai mà cũng điệu rơi, điệu rụng. Đứa nào cũng lôi mấy bộ quần áo đẹp ra, ướm hết bộ này, bộ kia, rồi cuối cùng chỉ mặc được mỗi một bộ, còn bao nhiêu thì vứt tung tóe lên giường, « nhường » quyền dọn dẹp cho Hà một cách đàng hoàng, danh chính ngôn thuận lắm lắm. Xếp lại đống quần áo ấy, giữa buổi trưa nắng đỏ lửa, mỡ trong người sắp chảy thành nước hết, mệt ơi là mệt. Nhưng Hà chẳng thấy bực mình tí tí nào, còn vui nữa là khác. Kỳ ghê.

Vắng vẻ và im lặng quá. Căn nhà rộng hẳn lên làm Hà thấy nhớ nhớ thế nào ấy. Mẹ giờ này chắc đang vui lắm đấy nhé. Lũ em Hà đến đâu thì náo loạn lên đến đó ấy mà Nhất là bây giờ, mẹ lại thấy yêu tụi nó nhiều hẳn lên nữa. Thế nào mẹ cũng bảo chị bồ cam cho mấy bố con ăn, mặc dù cam ấy để cho mẹ tẩm bổ. Ba mà có bảo thôi, mẹ cũng vườn cứ bồ như thường ấy chứ. Vui ghê. Hà ở nhà, tưởng tượng cũng đã thấy nao cả lòng lên rồi nữa là. Buổi sáng, có mỗi mình Hà ở đấy mà đã thấy muốn điên lên huống hồ bây giờ lại có cả ba, cả mấy nhóc con tếu nghịch vô cùng. Không biết em bé có ngủ được không nữa chứ...

Nghĩ vớ va, vớ vẩn thế mà cũng hết ngày, hết giờ. Ba với lũ em Hà đã về đến kia rồi kìa.

Vừa bước vào nhà, bon đứa đã tranh nhau « phát thanh » :

— Kỳ nhé ? Em bé kỳ nhé, chị Chi nhé !

— Ừ ! Vậy mà chị Hà xạo quá, làm mình nghĩ « tầng » lên, chả đúng gì hết há.

— Ờ !

Hà vội hỏi :

— Kỳ cái gì ? Xạo cái gì ? Ờ ờ... Ngắm em bé rồi, thấy người ta nói có sai cái gì không ?

Bốn cái miệng há ra, to đến nỗi Hà thấy cả những cái lưỡi gà rung rung trong cổ :

— Có... ó ó... Sai bét !

Hà phì cười :

— Đâu, sai cái gì ? Kể nghe coi

Thằng Dương, mồm dài ra :

— Thế mà chị Hà bảo xiiinh mấy đẹp. Em chắc chị Hà quáng gà quá

Rồi nó chợt đổi giọng :

— Không, xinh đấy chứ. Hơi giống mọi da đỏ tí thôi. Ba đứa còn lại lập lại câu nói của « đồng minh » Dương

— Chị... Hà... quáng... gà... àà

Hà « không thèm » cười :

— Tụi mày ngốc lắm. Em bé đỏ đỏ hồng thế là nhất rồi. Về sau lớn lên mấy trắng ra chứ. Mẹ bảo nè

Chi bàn góp :

— Mà nó lại bé như con chuột con

— Em bé mà lại không bé, chẳng lẽ lại nhớn tưởng. Ui ! Nói dở hơi

Bốn gương mặt ngây ra :

— Ừ nhẩy !

— Mà em vẫn thấy thương nó chứ bộ.

— Tao cũng thương vậy. Bộ mày thương không thôi sao ?

— Em bé thơm thật chị Hà ơi Hôn một cái chả đã đời gì hết

Mỗi đứa một câu, căn nhà lại ồn lên như... thường lệ. Mãi sau kì chán, tụi nó hò nhau giải tán. Bỗng em Quý của Hà, bé nhất nhà (sắp bị tuột chức bé rồi), láu táu :

— Lúc nẩy, lên cầu thang, em bị ngã này...

Mấy đứa kia lại xúm lại, kể lể

— Chị Hà, con Quý ham lắm đến nhà thương là chạy cuống cuồng lên cầu thang. Thế nào mà lại đụng « cha » nó phải ông y tá beo như... chị Hà, ngã quay cu lơ ra, ê ẩm cả mông.

— Suýt khóc

Thằng Dương ôm bụng cười sặc sụa :

— Hi hi, tao buồn cười « giá »

— Cười, ác thế. Vào ăn cơm đi Quý còn đau không ?

Quý ta đỏ mặt, chối biến :

— Em ngã chả đau

— Ối giời, nói dối thành thần. Tao thấy mắt mày đỏ ửng như quả cà chua chín rồi còn chả đau.

— Hễ ngã thì « đành » phận đau cho rồi. Chối làm chi em ơi !

— Â ! Tao biết rồi, nó tẩm bổ bằng một quả quýt rồi nên đâu có đau. Phải không Quý ?

(xem tiếp trang 29)

lứa tuổi thích ô mai

VŨ MỘNG LONG

2

Hoàng Anh Tuấn đã có vợ. Anh ta cưới vợ ở bên Pháp. Nghe nói đám cưới Việt Nam lắm. Cô dâu mặc áo gấm dài, đội khăn như Nam Phương hoàng hậu trong tem thư. Tôi nói thế với Quỳnh. Con bé kể thêm một hơi dài về cuộc đời Hoàng Anh Tuấn. Nó biết rõ Hoàng Anh Tuấn ở đâu, bao nhiêu con, hút thuốc phiện với ai ; vợ chàng, cô Liên, cô Ngô Thị Liên mấy năm trước đã dạy ở Trưng Vương... Quỳnh thản nhiên kể và hỏi tôi « như vậy, có sao không ? » Tôi chẳng biết trả lời thế nào. Yêu một người đã có vợ con là phạm vào giới răn của Chúa. Nhưng Chúa xa loài người, Chúa không yêu một người và khi Chúa ban những điều giới răn, nhân loại chưa có thi sĩ Hoàng Anh Tuấn. Và, dường như, thi sĩ không thích những điều giới răn. Câu chuyện Quỳnh si mê thi sĩ Hoàng Anh Tuấn, riết rồi, không đứa nào muốn chú ý nữa. Đến lượt Diễm « noi gương » Quỳnh, yêu nhà thơ Linh Thiêng. Rồi, trong đám bạn thân của tôi, mỗi đứa yêu một nhà nghệ sĩ sáng tác. Ly kỳ nhất là vụ hai đứa cùng yêu nhà văn Hoàng Hải Thủy. Chúng nó đang tập đọc « *Jane Eyre* » của Emily Bronte, bản tiếng Anh viết lại. Vốn Anh văn đệ tam ban C của chúng tôi, dù đã học thêm ở Hội Việt Mỹ, chưa thể đọc trôi chảy văn chương Emily Bronte.

Hoàng Hải Thủy phóng tác « *Jane Eyre* » thành « *Kiều Giang* ». Hoàng Hải Thủy phóng tác thật hay. Cái hay của họ Hoàng là dám tương cả Kim Dung vào Ian Fleming. Con Thụy và con Ái say mê đọc « *Kiều Giang* » đăng trên Ngôn Luận. Hai đứa ghen tuông rất trẻ con và lạ đời. Con Thụy khăng khăng bảo Hoàng Hải Thủy đã viết thư mời nó tới tòa báo chơi. Con Ái đòi xem, Thụy bĩu môi, dở hiến chương nhân quyền ra trộ bạn. Ái tố cáo Thụy nói dối vì Hoàng Hải Thủy cho nó biết rằng họ Hoàng không hề viết thư riêng cho độc giả.

Nhà văn Hoàng Hải Thủy bỗng nổi tiếng ở Trưng Vương vì hai đứa bạn tôi. Kết quả của « *Kiều Giang* » là Thụy giận Ái, xin đổi qua lớp khác. Tôi đã buồn cười nhiều lần khi nghĩ tới những đứa bạn coi tình yêu các nhà văn nghệ là trò chơi giải trí. Ông Hoàng Hải Thủy không biết chuyện này. Nếu ông biết, ông nằm bên nàng Alice của ông, kể cho nàng nghe, chắc hai ông bà khoan khoái lắm. Ông, có thể, sáng tác được một cuốn tiểu thuyết. Bà, có quyền hãnh diện vì ông. Có những niềm an ủi mà nhà văn Việt Nam ít khi được hưởng. Họ sáng tác trong cô đơn và chết trong cô đơn. Họ không thích ồn ào giống đào ca, kép hát. Cái thứ lửa rơm nhất thời không bao giờ là mộng ước của nhà văn. Một người như Mai Thảo, ông ấy có thích ồn ào đâu ? Khi những cọng rơm tầm dầu lửa bùng bùng cháy ở bãi rác thoại kịch thì kịch tác Vũ Khắc Khoan nằm trân phản gỗ, gối đầu bằng viên gạch, chân phải gác lên đầu gối chân trái, tay vắt ngang trán, mắt nhắm lại mơ về mùa kịch heo may Hà Nội. « *Thành Cát Tư Hãn* » đã ruổi ngựa quá xa Mông Cổ. Ngày về quê hương nhìn tấm màn nhung, nghe tiếng vỗ oan khiên, thấy hồn mình ở sân khấu không bao giờ có nữa. Tôi đã cảm nỗi cô đơn của nhà văn. Và, bất giác, tôi lại nhớ Trần Vũ với nhân vật không với tới tình yêu, ở một góc nào đó trên thiên đàng, của mình,

Thấm thoát đã hết niên học. Mùa hè năm ấy, tôi được đọc tác phẩm thứ hai của Trần Vũ. Đó là chuyện một người mất tuổi trẻ. Cuốn truyện mỏng và không có gì đặc sắc. Nhưng tôi vẫn mừng vì biết Trần Vũ còn đeo đuổi nghề viết lách. Tôi chẳng cần nhớ những gì Trần Vũ đã ký thác trong cuốn truyện mới của ông ta. Sự tái xuất của Trần Vũ chỉ làm sống dậy ở lòng tôi một nỗi thắc mắc. Tôi đã viết một bức thư, nhờ nhà xuất bản chuyển cho Trần Vũ. Bức thư dài năm trang giấy học trò được ướp bằng vài giọt « *Nuit de longchamp* » của nhà Lubin. Tôi ưa mùi nước hoa này. Và có thói quen viết thư trên giấy ướp nước hoa, dù viết cho bạn bè. Tôi chưa yêu ai. Nói theo cô bé đi chùa Hương của thi sĩ Nguyễn Nhược Pháp đó. Năm ngoái, vừa đỗ xong trung học, đã một ông sinh viên thuốc ngấp nghé. Bố tôi bảo « *còn bé lắm* ». Tôi còn bé. Còn bé vì chưa hưởng hết hương vị của tuổi hồng. Xuân Diệu cho rằng người đàn bà đau khổ là người đàn bà không có thời con gái. Tôi chẳng muốn kết trái đàn bà cuối mùa xuân. Còn mùa hạ con gái. Và mùa thu kết trái đâu muộn màng gì. Tôi nghĩ tôi đang là nụ hoa đầu xuân. Đợi cuối thu hãy viết thư tình. Bấy giờ, chắc xao xuyến khôn tả.

Bức thư tôi viết gửi Trần Vũ tóm tắt cốt truyện của ông ta và nêu nhiều câu hỏi. Thư đi, tôi mong đợi thư của Trần Vũ. Tâm sự tôi giống hệt tâm sự một nhân vật « *Đợi chờ* » của Khái Hưng. Trọn những ngày hè nôn nao, hồi hộp, Trần Vũ bắt tôi tưởng đến một góc nào đó trên thiên đường. Rồi tôi tưởng tôi đi tìm Trần Vũ. Ông ta không ở quanh tôi. Ông ta ở mãi một góc nào đó trên thiên đường như là tình yêu ông diễn tả. Tôi biết mỗi nhà văn là một sự kiêu ngạo to tát. Càng nổi tiếng họ càng kêu ngạo, ích kỷ. Nhà văn chỉ thích được yêu và không yêu ai. Hay yêu ai, họ chẳng chịu cho hết tình yêu. Thú thật, tôi không yêu văn chương Trần Vũ như Quỳnh yêu thơ Hoàng Anh Tuấn đâu. Thì làm sao có thể yêu được Trần Vũ. Nhưng lạ quá, tôi vẫn nóng lòng chờ thư của Trần Vũ. Mà ông ta, chẳng biết vì kênh kiệu hay vì lười biếng, không chịu trả lời thư độc giả. Nhà văn chúa lười viết thư riêng cho độc giả ái mộ. Quỳnh nói thế. Tôi tin nó vì nó hiểu nhiều thi sĩ Hoàng Anh Tuấn.

Mùa hè chậm chạp trôi cơ hồ giòng sông cuối thu. Nỗi buồn chớm mọc mộng trong hồn tôi từ đó. Tôi oán ghét Trần Vũ, tự hứa sẽ quên ông ta như đã quên những anh chàng đứng dưới gốc cây trước cổng trường đón nữ sinh tan học. Ôi, những anh chàng mới lớn lên đã tập ghi vào thời khóa biểu của mình một giờ đứng dưới gốc cây trước cổng các trường nữ trung học. Họ tập hút thuốc lá. Khói thuốc làm nước mắt họ chảy, làm phổi họ ngứa. Tôi đã nấp một chỗ ngắm những anh chàng này. Họ dễ thương nếu mãi mãi họ cứ chịu khó đứng dưới gốc cây và đừng dại dột đạp xe lẽo đẽo theo một cô nữ sinh nào. Tôi muốn quên Trần Vũ như quên những anh chàng đạp xe theo tôi về tận nhà. Để không dám nói năng gì. Can đảm lắm là vượt qua mặt rồi biến mất. Vậy là đủ chín mươi ngày thất vọng nhìn ông già phát thư đi ngang nhà mình. Tôi bồi hồi nhớ mấy câu thơ của Lan Sơn :

« Thư bạn tôi không có chiều nay
Người phát thư vừa qua khỏi cửa
Lòng tôi như dại lại như ngây»

Trần Vũ không phải là bạn tình của tôi. Chắc chắn thế rồi. Tôi không ngây dại. Mà chỉ thoáng buồn. Rồi tôi bỗng sợ nỗi buồn của con lạch suốt đời không được thấy một cánh buồm hồ hải. Niềm tự ái mọc mộng theo nỗi buồn. Nỗi buồn có duyên cớ. Lần đầu tiên tôi viết thư cho một người con trai xa lạ. Người con trai ấy — tôi nghĩ Trần Vũ chưa già — đã chẳng thèm biết đến tôi. Tôi soi gương hoài. Tôi vẫn đẹp. Mỗi tờ lịch xé đi là mỗi lộng lẫy của nhan sắc tôi Bạn bè chẳng đã khuyên tôi đi dự thi hoa hậu ư ? Và khối anh chàng vì tôi mà làm hàng trăm bài thơ tuyệt vọng. Người ta vì tôi mà làm thơ. Riêng Trần Vũ không thèm trả lời bức thư của tôi. Có đêm trở gối mộng, nghĩ đến tình yêu ở một góc nào đó trên thiên đường, nghĩ đến Trần Vũ, tôi đã khóc. Tại sao tôi lại khóc.

Niên học mới thật buồn tẻ. Nhất là những ngày đầu. Tháng chín chưa dứt mưa. Những buổi sáng trời thấp xuống, mây xám rồi mưa tầm tã. Đèn trong lớp học như vàng vọt, như hắt hiu giống những ngọn điện cầu. Tôi không thích nghe giáo sư

giảng bài. Mà chỉ mơ màng, nhìn bong bóng mưa thay phiên nhau vỡ. Nghe chừng cái gì đang vỡ trong hồn. Chợt nhớ thơ Nguyên Sa « *Mưa tôi chả về bong bóng vỡ đầy tay* ». Lại thấy xao xuyến.

Nỗi xao xuyến rất mơ hồ xuất xứ. Y hệt một giòng sông buồn không hiểu phát nguyên tự đâu. Chỉ thấy nó đổ vào lòng mình, nó bồi phù sa bàng khuâng trên trái tim mình. Và bàng khuâng trải rộng cơ hồ viên sỏi ném xuống mặt nước phẳng lặng.

— Kim ơi, mày có vẻ khác lạ đấy nhé !

Buổi học sáng, trong giờ ra chơi, Quỳnh đã vỗ vai tôi nói thế.

Tôi hỏi :

— Khác lạ nhiều không ?

— Phảng phất thơ Huy Cận. Mày đang chờ đợi một điều gì.

— Một điều gì ?

— Làm sao tao biết được. Nhưng chắc chắn điều ấy làm mày ngây ngùi. Hay là...

— Hay là sao ?

— Nói theo mày, tao nghĩ mày vừa cắn một miếng ô mai.

— Không tao chưa cắn ô mai. Mới là kẻ đứng nhìn người khác ăn ô mai chua.

— Và mày có cảm giác ê răng.

— Cảm giác vừa thích thú vừa sợ hãi. Rồi ghét bỏ.

Tôi cười. Quỳnh cũng cười. Con bé hóm hỉnh nhìn tôi :

— Có hai thứ không thể dấu diếm nổi.

Tôi nhún vai :

— Suy từ tiểu thuyết Hoàng Anh Tuấn, hở ?

Quỳnh lắc đầu :

—Suy từ thực tế. Một là khói, hai là tình yêu. Khói nhốt cách nào đi nữa nó cũng cố tìm lối thoát ra, lan tỏa. Tình yêu như khói ấy. Khó làm cay mắt. Hình như, khói tình yêu đang vướng ở mắt của mày.

Tôi chớp mắt :

— Thật à ?

Quỳnh bĩu môi :

— Tao đã bảo tình yêu như khói mày chối sao thoát.

Tôi lảng chuyện :

— Thế nào, họ Hoàng của mày dạo này còn đẹp hơn mộng tưởng chứ ?

Quỳnh đưa bàn tay ấp lên ngực :

— Eo ơi, hắn vừa bắt tao... chén cơm.

Tôi ngạc nhiên :

— Mày gặp cô Liên ?

— Không phải, hắn vừa làm một cuốn phim kinh lắm. Phim đầy chất cải lương. Nghe cái tên đã phát rụng rời.

— « *Hai chuyến xe hoa* » ?

— Ừ, đúng đấy. Có ông Hoàng Hải Thủy đóng cạnh Dạ Yến. Tại sao Hoàng Anh Tuấn nỡ đi làm một cuốn phim tồi tệ vậy ? Tao ức quá khóc sưng cả mắt.

(kỳ sau tiếp)

CON TÀU TRỞ VỀ QUÊ NGOẠI

THẢO TRƯỜNG

Nhiều người thường mô tả lại thời thơ ấu của mình rất đẹp. Có hoa, có bướm, có đồng nội mây ngàn, có những kỷ niệm thơ mộng của những ngày sắp sách đến trường. Nhiều người còn gọi sự nhớ về thời thơ ấu đó là « lên con tầu đi về quê ngoại ». Tôi rất yêu những hình ảnh đó khi đọc được trên báo chí sách vở. Tôi yêu và tôi thèm muốn ước ao. Tại sao tôi không có được những kỷ niệm như vậy ? Tại sao tôi không có được những khoảng đời nên thơ đó ?

Từ nhỏ khi bắt đầu biết đọc biết viết tôi đã phải sống trong những lớp nội trú. Lớn lên tôi được chuyển sang tu viện. Do đó tôi đã phải sống nhiều năm trong những hoàn cảnh kỷ luật khắc khổ, nhiều năm trong những khu nhà nội trú, mà ở đó được khép kín bằng những bức tường cao, những cánh cổng sắt có cây thánh giá bên trên, cũng ở đó, tôi ăn ngủ, học hành, chơi đùa theo một thời khắc biểu nhất định cùng những đứa trẻ khác cũng giống tôi về hình thức bên ngoài từ cái đầu trọc đến những bộ quần áo đồng phục. Chúng tôi thức dậy theo tiếng còi mỗi sáng, chúng tôi đi ăn theo tiếng kẻng nhà bếp, chúng tôi xếp hàng vào học hay ra chơi trong khu sân nhà trường theo những hồi chuông. Tất cả mọi sinh hoạt đều giống in hệt ngày hôm trước. Đều đặn, kéo dài.

Tôi còn nhớ mãi những bữa cơm rau lang luộc chấm cá kho nước. Đến bây giờ đôi lúc tôi còn « ngửi » thấy mùi vị đó.

Sau này khi vào tu viện, cuộc sống của tôi còn được xếp đặt theo một hệ thống thời khắc qui mô hơn Tôi còn phải học thêm nhiều về kinh sách giáo lý. Tôi học tiếng la tinh trong chương trình học hàng ngày. Y phục của tôi cũng được thay vào đó bằng những chiếc áo chùng thâm và quần trúc bâu trắng. Chúng tôi thỉnh thoảng cũng được dẫn ra ngoài vòng bức tường bao quanh tu viện để đi xem thắng cảnh. Nhưng những cuộc đi chơi đó cũng được hướng dẫn, có mục đích và chương trình nhất định. Chúng tôi xếp hàng hai đi ngoài đường trước những cái nhìn tò mò của người ngoài. Cuộc đi chơi nào cũng được các thầy « phụ đề » giải thích và chúng tôi đều chú ý lắng nghe như đang nghe giảng bài.

Trong những bức tường bao quanh đó, tôi sống và học và lớn lên. Tôi không thấy hoa thấy bướm cũng như tôi cũng không nhớ rõ được hết những hình ảnh của hàng xóm quê tôi sinh ra. Nơi đó với tôi chỉ còn là chỗ thỉnh thoảng mình tới thăm trong những kỳ nghỉ ngắn ngủi rồi lại vội vã trở về trường. Bây giờ hồi tưởng, tôi ít còn nhớ được xóm làng của mình. Trái lại những lớp học, những đặc điểm của những chiếc bàn, chiếc ghế những ngôi nhà trong tu viện, những câu kinh sáng tối, tôi lại nhớ từng li từng tí. Và như thế, với tôi hoa bướm hay con tầu trở về quê ngoại chỉ là những hình ảnh đẹp tôi yêu mến vay mượn của người khác.

Thời thơ ấu của tôi chỉ được đóng khung trong những mẫu mực như thế. Tôi thật thèm muốn những ngày ấu thơ của kẻ khác. Nhưng tôi nghĩ từ hơn hai mươi năm nay, biết bao trẻ em đã không được sống thoải mái yên lành trong thiên nhiên của đồng nội mây ngàn. Biết bao trẻ đã không còn được đuổi bướm hái hoa, không được tung tăng chạy nhảy trên những nẻo đường quê hương làng xóm, chúng còn phải chui xuống hầm tránh bom đạn, chúng còn phải nghe tiếng nổ, chúng còn phải nhìn hỏa châu rơi, chúng còn phải chạy tản cư theo cha mẹ. Chắc chúng cũng chẳng kịp nhìn hoa bướm chung quanh. Chắc chúng cũng chẳng được thỏa thuê với xóm làng của mình. Tuổi trẻ ở đây đã bị cướp đi !

● Loài người không thể thắng nổi cái chết, sự khổ não, sự ngu dốt — Vì họ đã khôn hơn, để được sung sướng, họ không nghĩ đến những chuyện đó nữa.

PASCAL

Trị Lải Đủa
Lải Kim
TELMIN
THƠM
NGON
NGỌT

CON TÀU SẮT

Buổi tối
Khi đèn sân ga vừa cháy sáng
Thì con tàu cũng xình xịch trở về đây
Khi tàu còn ở xa xa
Em đã nghe thật rõ ràng — tiếng thở vội vàng và mệt nhọc của nó
Lúc tàu đến gần — em phải giật mình vì tiếng còi rúc thật to
Tàu đã trở về rồi đấy
Sau một ngày đi mỏi mệt
Và bây giờ — Nó đang đi vào giấc ngủ đêm
Màu vàng vàng của những ngọn đèn trong sân ga
Cúi xuống hôn nhẹ lên đầu toa thứ nhất — Như an ủi vỗ về —
Và chúc tàu sắt một giấc ngủ thần tiên

THIÊN LỆ

NGÔI NHÀ

Trông nó buồn bã làm sao
Nên đôi mắt cứ lờ đờ
Và chiếc áo muốn rơi ra từng mảnh
Tất cả đều vắng lặng
Chỉ có những con vật nhỏ dại
Chui rúc ở mọi nơi
Và loài cỏ hoang xanh thẫm
Kiêu hãnh lắc lư cùng ngọn gió
Còn một loài hoa dại
Ủ rũ vì nhớ thương
Những ngày huy hoàng xưa cũ
Ngôi nhà cũng chẳng còn ước mơ
Vì tâm hồn nó đã trở nên lạnh lẽo
Vì chờ đợi mãi một ngọn lửa gia đình

PHƯƠNG THẢO

NÓI VỚI MÙA ĐÔNG

Cô mùa đông ơi ! Hãy thong thả đến với cháu nhá. Cháu còn muốn chơi mí bác mùa thu lâu lâu cô ạ, cháu yêu bác THU lắm. Và cháu muốn nói mí cô thật nhiều trước khi cô mang cái hơi lạnh đến cho ba miền quê hương.

Mà cô đừng giận thì cháu mới nói cơ. Cháu chả ghét cô như ghét bác mùa hạ đâu. Bác mùa hạ không dễ yêu tí ti nào cô nhỉ ? Bác hạ mặc áo choàng màu đỏ nóng ghê ghê là, có khi ban đêm cháu phải mở quạt máy đấy. Mí ly bác ấy thân với bà hỏa nữa, cháu ghét bà hỏa như ghét chiến tranh. Có một lần ban đêm, lúc hai giờ cháu phải cõng em bé chạy vì nghe người ta báo động bà Hỏa đã đến viếng. May mắn nhà cháu không bị cháy vì mấy ông lính cứu hỏa đến kịp thời, đem xe nước và vòi rồng đến đuổi bà Hỏa đi nơi khác. Không thôi, còn đâu nhà cháu nữa.

Bác Hạ lại còn làm cho tụi học trò xa nhau nữa cơ. Chúng cháu phải tốn tiền rửa hình, mua sách giấy màu xanh, màu hồng làm « lưu bút ». Cô có biết cuốn « lưu bút ngày xanh » để làm gì không ? Để mỗi đứa tụi cháu dán hình và ghi những nỗi niềm thương nhớ khi xa nhau. Cháu cũng có một quyển, hôm nào cháu cho cô xem, cô nhá !

Cô mùa đông ơi ! Cháu yêu bác mùa thu ghê cơ ! Bởi vì bác Đông buồn lắm. Vào mùa bác : Mây thì ảm đạm, cứ giăng giăng mầu xám hoài. Trời buồn lây, trời cứ xụt xịt, rồi sổ mũi. Có ngày trời còn khóc nữa. Khóc dai ghê. Chả có ai dỗ được cả. Chẳng hạn như buổi chiều nay, đi học về, cháu bị lây và cháu cũng đang nhức đầu sổ mũi đấy cô ạ. Cây cối cũng buồn chẳng sinh quả, không nở hoa. Lá cứ rụng hoài, rụng mãi trơ cái thân cây gầy ra, xấu xấu là. Mí ly còn có bao nhiêu người buồn theo bác Thu nữa. Có người buồn quá, sáng tác thơ văn nói về bác ấy rất nhiều. Cô thấy bác ấy đáng yêu chưa ?

Cháu cũng yêu cô. Nhưng chả yêu bằng bác mùa Thu đâu. Cô đừng giận cháu rồi giận lây đến bác í, cô nhá ! Rồi cháu sẽ « mi » cô. Kể cho cô nghe vì sao cháu không yêu cô bằng bác í. Nghe xong, cháu tin rằng cô sẽ thương cháu hơn và cô sẽ chẳng giận đứa cháu nhỏ của cô tí nào !

Nhà cháu nghèo lắm. Từ hồi vào Nam tới giờ, me chưa đan hoặc mua áo len cho tụi cháu gì cả. Thế nhưng cháu mí thằng Văn có áo để bận đấy cô ạ, áo đem từ ngoài Bắc vào — me bảo thế — và me nói thêm là của bác Giáo — anh họ me — tặng đấy. Bác í chết rồi. Đi học, mấy đứa trong trường cứ bảo cháu là mặc áo con trai (vì cổ bẻ với lại có cái phéc mơ tuya ở đằng trước). Cháu chả xấu hổ mà lại còn hãnh diện khoe rằng : « mặc áo con trai mới « oai » chứ. Áo của bác tao « tặng » tao đấy. Thế mày có bác để « tặng » áo cho mày không ? » Tụi nó « lé mắt » chả còn chế cháu nữa cô ạ. Mặc áo con trai có « oai » không hở cô ? Cháu thương bác í và cháu mong sao bác í sớm được lên thiên đàng cơ. Cô có thích bác ấy được lên thiên đàng không ?

(xem tiếp trang 29)

LÚC BA VỀ

Lúc ba về
Bước chân in trên cát mịn màng
Con đã nhìn thấy
Bầu trời mùa hạ mát rượi
Và có tiếng chim ca
Con cất tiếng gọi để được trả lời
Ba thì thầm thì thầm
Con mỉm cười ríu rít
Không có gì trong buổi tối
Nếu vắng ba
Nên con đã dành thật nhiều mơ ước
Êm như chiếc gối bông
Cho ba nằm
Và con sẽ hát ngây thơ
Những lời ca tụng ba
Cho những bước chân trên cát
Không bao giờ mất

MIÊN

TRÊN ĐỒI

Trên đồi cao
Có nhiều thứ để cho em mơ mộng ghê lắm
Như một loài chim hoang
Có tên hoàng yến
Chỉ trở về vào mùa xuân để làm tổ và sinh con
Đó cũng là lúc tâm hồn em vui vẻ lắm
Vì mỗi buổi sáng
Em đều nghe tiếng chim hót vang lừng trên cao
Cơ hồ tiếng đàn dương cầm mà mẹ vẫn thường dạo
Tuyệt diệu lắm cơ
Nếu buổi tối có sương rơi nhiều
Mẹ hát ru ngủ em bằng bài :
Đồi thông
Mà ba em thích ghê lắm.

THỤY NGÂN

Búp bê Ligie

Con búp bê Ligie đợi cho cô bạn Linh Giang rời cửa sổ vào nhà, nó mới mở mắt và rón rén đi tới góc vườn và chui ra cái lỗ nhỏ mà nó mới khám phá ra hơn tuần lễ nay. Búp bê Ligie được cô bé Linh Giang yêu mến vô cùng. Cô xem nó như đứa em nhỏ. Cô cho nó ăn bằng cái bát nhựa nhỏ síu với « bột tưởng tượng », tối và sáng Linh giang cho búp bê Ligie uống « sữa tưởng tượng » bằng cái bình nylon con. Và cô bé ru Ligie ngủ bằng lời ca êm như gió chiều. Ligie dần dần chìm vào trong giấc ngủ với nụ cười hé nở trên môi... Ligie cũng mến cô Linh Giang lắm cơ — nhưng tại cô Linh Giang chỉ cho Ligie sống trong thế giới nhỏ hẹp của cái nôi hay căn phòng nhỏ mà thôi. Bây giờ Ligie đã bắt đầu biết thích thế giới rộng rãi của bầu trời và sự thơm ngát của cánh đồng hoa. Thế nên... Vào một buổi tối, Ligie đã lợi dụng sự bận rộn tíu tít của cô Linh Giang. Nó len lén chui ra khỏi phòng, đi ra vườn và chui ra cái lỗ nhỏ xíu. Nó bắt đầu cuộc phiêu lưu đầu tiên của nó. Nhưng... Ligie nghĩ thầm : « Dù sao ta cũng phải trở về với cô Linh Giang sau khi cuộc đi chơi của ta chấm dứt. Ta sẽ kể cho cô Linh Giang nghe cuộc phiêu lưu của ta chả biết cô ấy có nghe được giọng nói nhỏ hơn kiến của ta không ».

Chân con búp bê Ligie vẫn bước đều cho đến khi nó thấy trước mặt nó đầy đủ các bạn nó : con búp bê Thy của bé Ngọc này, con búp bê Hương của bé Đoan này, con My này, con Miện này...

Búp bê Ligie thầm nghĩ :

— Chao ơi, thảo nào cô Ngọc, cô Đoan, cô Kim cứ tới chơi với cô Linh Giang mà than thở rằng con búp bê của các cô ấy bị mất tích ở đâu í. Các cô ấy khóc làm cho Ligie cũng muốn khóc luôn vậy đó, và cô Linh Giang cũng phải an ủi bạn mãi và hứa cho các cô ấy chơi chung Ligie... Búp bê Ligie chợt buồn rầu : « Rồi khi ta đi, cô Linh Giang lại khóc thì sao ? ». Nhưng con búp bê lại tự hứa chỉ đi chơi vài ngày thôi, nó sẽ trở về với cô Linh Giang của nó...

Một giọng trầm ấm vang lên cắt đứt giòng tư tưởng của Ligie.

— Các em đã đến đây thật đông đủ. Ta sẽ đưa các em đi dạo khắp cánh đồng rộng lớn này. Các em tha hồ vui chơi... Nào tất cả lên xe...

Nghe đến vui chơi con búp bê Ligie cũng hối hả trèo lên xe ngựa. Khi tất cả đã lên xe, xe bắt đầu chuyển bánh. Sự nhịp nhàng của bánh xe làm cho Ligie thích thú. Gió mát lồng lộng. Cái xe huyên náo như cái chợ. Trừ Ligie vẫn ngồi im. Nó chú ý tới người đàn ông cầm cương. Với khuôn mặt rạng rỡ như ánh sáng mặt trời. Và sự tươi vui như không khí của mùa xuân. Ligie thấy hết lo. Nó xích lại gần người đàn ông và hỏi :

— Ông ơi, ông là ai thế ? Sao ông lại tử tế dắt chúng cháu đi chơi thế này ?

(xem tiếp trang 23)

CON SÂU MƯA

Cánh cửa sổ sơn màu xanh mở
ra cho em thấy buổi sáng
Bầu trời, những cọng mây, nắng
Cùng vô số những hình dạng em
không biết đặt tên
Như thể bức tranh em đang có
ở trong phòng
Bức tranh với sự ý thức của
màu sơn
Vui buồn của cọ
Niềm căm phẫn của họa sĩ
Và sự câm lặng của người ngồi
bên tĩnh vật

Bầu trời êm ái bình dị như
mặt hồ
Những cọng mây xanh biếc
Và nắng vàng hoe như chiếc lá
của mùa thu
Rụng hôm qua trước thềm nhà
Em nhắm mắt tưởng tượng
Bà Tiên Hồn Nhiên với đôi
cánh tinh khiết
Sẽ đáp xuống ngoài vườn
Và rủ em chơi bày hàng dưới
gốc Dạ Lý Thủy

Ôi buổi sáng làm bằng cẩm thạch
Làm tâm hồn em cao ngất, thanh
thoát
Tuy nhiên đứng bên cửa sổ vẫn
không thú bằng đứng trên một
ngọn đồi
Ở đó em sẽ nhìn xa hơn nữa
Và chắc chắn em sẽ thấy được
nhiều điều mới lạ
Mà khung cửa sổ nhỏ hẹp này
đã che khuất
Cánh cửa sổ sơn màu xanh này
hình như nó ghét em khiếp lắm
Em chẳng có lỗi gì với nó cả
Em hỏi và tự trả lời với chính
lương tâm mình như vậy
Nhưng cánh cửa sổ thì hình
như không cần biết đến điều đó
Những điều khổ tâm nhất của em
Nó vẫn cứ đề mưa tạt vào bàn
học làm ướt những lọ mực tím
Làm lạnh da mặt em
Nó vẫn cứ đề lá vàng rơi cho
em thấy
(Nó cố ý chứ không phải tại
gió đâu)
Và nó cứ đề mùa thu
Qua khỏi lúc nào em không biết
Em không hề chơi xấu với ai
Nhưng con sâu gớm ghiếc của
của cơn mưa cứ đe dọa em hoài
Nó bò thản nhiên trên chùm hoa
sứ mới nở
Đề vào phòng em
(Cũng tại cánh cửa sổ không tự
động khép lại)
Cánh cửa sổ như muốn về phe
với con sâu
Làm em tức muốn khóc
Con sâu hình như lúc nào cũng
thích ngủ trên lọ mực tím
Hay trên sách vở
Nó làm em hoảng vía muốn rớt
tim khi bất chợt trông thấy
Em muốn nhờ người giết nó
(nhưng sợ biết đâu mình
phải tội)
Em không thích xưng tội với ai
hết
Nhưng cứ đề con sâu ngủ ngon
lành suốt mùa mưa
Trong nỗi lo sợ cuống cuồng của
em

HIẾU THẢO

GỐC PHƯỢNG
ngày xưa

Chưa lúc nào em nghe lòng yêu quê hương bồng bột như lúc này, lúc những cơn gió hạ rủ rê họ hàng nhà ve sầu làm tổ trên những cành hoa phượng đỏ rực.

Buổi trưa nằm bên cửa sổ nghe hoài điệu nhạc ve sầu, thật buồn. Em muốn với tay ra ngoài, bẻ lấy một nhánh phượng ép vào sách tặng con nhỏ Thảo, nhưng sao em vẫn nằm đây và em muốn ở đây mãi. Khung trời ngoài kia đã về chiều, bác mặt trời sắp sửa rời bỏ trái đất.

Bây giờ trời đang vào hạ. Từng buổi sáng oi ả, từng buổi trưa oi ả và buổi chiều nào cũng dừng lại thật lâu. Và em muốn khóc khi nghĩ đến quê hương em. Bởi vì, mười mấy mùa hạ trước đây em đã khóc tiếng đầu tiên trong lòng quê hương. Quê hương em ở gần đây lắm, nhưng chẳng bao giờ em được về đó sống như ngày xưa. An Bình là quê hương em đó. Em đã gởi lại tất cả, tất cả tuổi thơ của em. Những ngày hè ra bờ sông bẻ lá lục bình về chơi buôn bán, em thích quanh quẩn bên mẹ lấy vải vụn may áo cho búp bê. Nhà em nghèo lắm, mẹ em phải mở tiệm may nhỏ sinh sống. Những buổi trưa trời nóng nực, mẹ ngồi may mà mồ hôi nhỏ giọt, mẹ em bảo :

— Nhà mình nghèo mẹ may áo cho con mặc, con có thích không ?

Em thản nhiên :

— Con thích mẹ mua áo đẹp ở chợ cơ.

Mẹ em quay đi dấu nước mắt. Gương mặt mẹ tối lại. Bây chừ, nghĩ lại, em yêu mẹ vô cùng.

Trước cửa nhà em có một gốc phượng và một bờ dậu tre thưa thớt, đến mùa hạ, cây trổ hoa thực đẹp, từ cửa sổ nhìn ra khung trời bên ngoài đỏ một màu phượng. Lũ trẻ hàng xóm vẫn dọ dẫm để hái hoa. Em yêu gốc phượng đó nên chả bao giờ chịu bẻ cho chúng. Buổi trưa trải chiếu dưới gốc cây, em ngồi nhặt những cánh hoa kết thành từng vòng đeo tay, đeo cổ, hôm nào hoa rụng nhiều em bỏ cả giấc ngủ trưa và tưởng mình là dân xứ Hạ-uy-di.

Rồi mùa thu về với gió heo may, họ hàng nhà ve sầu bỏ đi đâu mất. Gió heo may làm rụng từng cánh phượng. Trong đêm thu, cửa sổ nhà em mở, cành phượng ngoài kia chỉ còn những lá in trên nền trời thăm thẳm. Tự nhiên em thấy buồn như phải xa một cái gì quen thuộc lắm. Em bâng khuâng nhìn những vòng hoa mùa hạ đã héo úa, những cánh hoa ép cũng đã đổi màu thành huyết dụ. Em khóc và hỏi mẹ.

— Bao giờ phượng nhà mình trổ hoa nữa hả, mẹ ?

— Sang năm con ạ !

Em buồn ghê quá và em chờ đợi mùa hạ từng ngày. Em vẫn nói hoài : em yêu hoa phượng nhất.

(xem tiếp trang 29)

NGÀY VUI CŨ

Buổi chiều xuống thật chậm, nắng vẫn còn vương trên mầu lá, từng phiến tròn loang lổ trên mặt đường, qua những khe hở. Bầu trời không một gợn mây, cơn gió nhẹ thổi xạc xào, từng chiếc lá vàng bay bay, bé thầm nghĩ — Vậy là thêm một mùa thu trở về nỗi buồn mỗi lúc một dày thêm trong lòng bé. Mùa thu năm trước bé đâu phải một mình đi trên con đường này để đếm thầm từng chiếc lá rơi, ngày đó, phải rồi : Chú Duy, bé nhớ đến chú thật nhiều. Chú dắt tay bé đi trên con đường này : Con đường có lá rơi thật nhiều.

Này một... này hai... này ba... từng chiếc lá theo cơn gió nhẹ lao xao rơi xuống đầy trên mặt đường. Lá rơi thật nhẹ nhàng, trên vai bé, trên tóc bé êm thầm đến không hay. Bé chạy đạp từng chiếc lá khô nằm trơ ra đó.

Này một... này hai... này ba.... bé thích nghe tiếng lá khô nát vụn sau mỗi lần bé dẫm chân lên, tiếng động nghe êm đềm vang vang trong lòng bé niềm vui xôn xao. Từng chiếc, từng chiếc nối tiếp nhau đi vào vụn nát. Bé rời ra khỏi tay chú Duy hồi nào không hay đến lúc nhìn lại chú đi đâu mất tự lúc nào. Con đường phía trước thật dài và sân lá vẫn rơi, bé nghĩ đến chú Duy. Bỗng dưng, bé muốn khóc nhưng không dám. Sợ có ai thấy thì ngượng chết, bé tính bỏ đi về nhà. Bỗng nhiên một bàn tay đưa ra nắm lấy tay bé, bé giật mình quay lại, thì ra chú Duy đứng sau lưng bé mà bé không hay. Chú nhìn bé cười cười :

— Ê, chưa gì mà tính khóc rồi ê ! Lêu lêu mắc cở bé giận chú ghê đi vậy mà phải bật cười chú nói lần sau ham chơi nữa chú bỏ về luôn bé gật đầu xin hứa. Bé nắm tay chú thật chặt để lần sau chú khỏi trốn được nữa. Gió thổi nhè nhẹ, lá vẫn rơi hoài trên mặt đường, có những chiếc lá đung đưa trước mặt bé rồi lao về sau lưng rơi xuống đất như muốn trêu ghẹo bé, bé thầm nghĩ phải đạp cho chết cái lá này. Bé níu tay chú Duy cho bé đạp cái lá này đã.

Này một... này hai... này ba lá rơi thật nhiều sau lưng bé, trước mặt bé nhiều quá ! Này bốn... này năm... này sáu lần này bé nắm tay chú Duy thật chặt không sợ chú trốn nữa rồi này bảy... này tám nhưng thôi bé đã mỏi chân rồi, mà lá thì vẫn rơi nhiều. Bé thầm nhủ : để hôm sau bé sẽ đạp cho chết những chiếc lá vàng này ai bảo rơi xuống, lại dám trêu vào bé nữa.

Rồi những hôm sau, vẫn trên con đường đó bé chạy đi tìm những lá khô rơi trên mặt đường bé không còn phải nắm tay chú Duy nữa vì chú đã hứa với bé rằng không bỏ trốn nữa đâu. Chú còn nói với bé :

— Chú sẽ đi lượm lá về cho bé.

Bé mừng ghê đi nhưng chỉ sợ chú không lượm.

— Thiệt hén ?

— Thiệt.

— Ai nói láo cho ông kẹ bắt.

— Chịu liền.

Thế là bé không còn sợ gì nữa bé thấy thương chú ghê đi sao chú hiền đến thế. Có những lần bé ham đi đạp lá cả buổi chiều vậy

(xem tiếp trang 25)

Quê nhà yêu dấu

NHẬT TIẾN

(tiếp theo)

Hương cãi lại :

— Không chơi với mày khôn. Thỏ chạy nhanh hơn rùa. Phải cho tao làm thỏ.

Thu dậm chân :

— Mày dốt lắm. Thỏ nhanh hơn rùa nhưng thỏ kiêu ngạo, thỏ đi rong chơi một mình. Còn rùa tuy chậm chân hơn nhưng nó chịu khó. Nó đi mải miết nên sẽ thắng lợi. Chân mày đau, mày làm rùa, phải rồi còn gì.

Hương nghe vỡ lẽ, bằng lòng làm rùa. Hai đứa chơi chạy thi. Vòng đua là quanh bãi cỏ. Phần thưởng là một chiếc kẹo chanh mút, thứ kẹo mẹ Thu vẫn buôn ở trên tỉnh về. Hai đứa bắt đầu cuộc đua. Thu chạy thật nhanh lên một quãng rồi ngừng lại trước một bụi cây đầy hoa râm bụt đỏ ối. Nó hái một bông hoa cầm trên tay. Ở đằng sau, Thu khập khiễng chống cái nạng đi tới. Thu hét to :

— Thỏ kiêu ngạo, nó chơi cái gì mày mặc nó. Làm rùa thì chỉ có mải miết đi thôi.

Hương mỉm cười phấn khởi. Hai con mắt của nó long lanh sáng. Nó nhìn về đằng trước. Cánh tay chống nạng đưa thoăn thoắt trên nền cỏ ẩm ướt. Chỉ một lát, nó vượt qua chỗ con Thu. Thu vỗ tay reo :

— Giỏi lắm ! Rùa cố lên đi. Còn tao đi tìm rế đây.

Thu lần vào bụi rậm, nhìn ra mỉm cười. Nó trông thấy Hương chập choạng bước. Mảng áo sau lưng của con bé ướt đẫm mồ hôi. Thu nhìn khắp một vòng bãi cỏ. Vòng đua có vẻ hơi rộng. Nó ái ngại nhìn theo bạn rồi hét lên :

— Chừng nào mệt thì ngồi xuống nghỉ nghe không. Tao còn kiếm thật nhiều rế. Chắc còn lâu tao mới cần chạy thi. Thỏ kiêu ngạo mà.

Hương không quay lại phía bạn và vẫn cắm cúi bước. Bóng dáng nhỏ bé của nó nổi bật trên nền cỏ xanh. Cây nạng chống đều đặn theo từng nhịp bước. Bên ống quần dư buông thõng xuống đu đưa theo từng cơn gió thoảng. Chỉ một thoáng, Hương đã bỏ Thu một quãng xa. Thu ngồi phệt xuống đất vừa nhìn theo vừa xoay tròn bông hoa đỏ thắm trong lòng bàn tay. Nó tần mần vuốt từng cánh hoa và đưa lên mũi ngửi. Bông hoa không tiết ra một mùi thơm nào. Thu chỉ thấy mùi nồng nồng của nhựa lá, mùi thơm thoang thoảng của hương Ngọc Lan ở trong chùa và phảng phất đâu đó có mùi khói quen thuộc của những đống rạ đang đốt để lấy tro làm ruộng. Tất cả hợp thành một hương vị đặc biệt của đồng quê êm ả, mà Thu đã lớn lên ở đó. Một lát sau, Thu ném bông hoa xuống mặt cỏ rồi đứng dậy. Nó nhìn về phía đằng trước. Bây giờ thì Hương đã đi được một nửa vòng sân. Đầu con bé cúi thấp xuống. Bờ vai lệch lạc, nhô lên một lằn xương vai còm cõi sau lần áo mỏng. Thỉnh thoảng Hương ngừng lại nhìn đoạn đường trước mặt như tự đánh đố, thử thách, rồi nó lại cắm cúi đi ! Bước chân chậm dần. Dáng điệu đầy vẻ mệt nhọc, cố gắng. Thu che tay lên miệng hét to :

— Mệt thì nghỉ nghe Hương.

Hét rồi nó co chân lên chạy tắt ngang sân cỏ. Được một quãng, nghĩ đến cuộc đua còn tiếp tục nó vội rẽ vào mép sân và chạy theo đường vòng.

Một lát nó tới gần chỗ con Hương và chậm chân lại. Nó không muốn làm Hương thất vọng về cái tài chạy nhanh của Thỏ. Thu xua tay rối rít :

— Mày cứ yên trí đi. Tao đóng vai Thỏ, tao phải kiêu ngạo. Tao sẽ đi hái một chùm hoa về ép chơi trong sách. Còn mày là rùa, mày cứ kiên nhẫn mà đi.

Nhưng nghe thấy nói đi hái hoa về ép sách, con Hương sáng mắt lên một cách vui mừng. Nó quay phắt ngay lại biểu đồng tình :

— Phải đấy ! Mình đi hái hoa. Trong đồng có nhiều thứ hoa đẹp lắm.

Thu ngơ ngẩn :

— Ủa ! Thế mình bỏ dở cuộc thi à ?

Hương đưa mắt nhìn một lượt vòng đua rộng mênh mông rồi gật đầu :

— Khỏi thi gì nữa. Đằng nào mày có hai chân mày cũng thắng, tao chỉ còn một chân thì tao cũng thua.

Thu cãi lại :

— Nhưng tao làm thỏ, mày làm rùa. Rùa bao giờ cũng thắng thỏ bởi tính kiên nhẫn của nó.

Hương định nói nhưng nó có vẻ thấm mệt nên đứng thở một hơi dài. Những giọt mồ hôi lấm tấm hiện ra ở những chân tóc. Hai bên má của nó đỏ hồng dưới ánh nắng. Thu vội vàng giơ tay ra đỡ lấy lưng con bé và an ủi :

— Nhưng thôi, mày có vẻ mệt rồi. Tao ở đây, mày ở kia, mình nhớ làm dấu để mai đua nốt

Hương mở to đôi mắt ra nhìn bạn rồi nói :

— Mà điều mình vẫn đi hái hoa chứ ?

Thu gật đầu :

— Nhất định rồi. Trong đồng có nhiều hoa đẹp. Mình vô đó đem ép rồi gửi cho bọn con Tám, con Hường. Chắc là chúng nó nhớ quê lắm.

Hai đứa dìu nhau bước chậm chậm trên nền cỏ xanh mướt. Bầu không khí êm ả tĩnh mịch như làm cảnh vật chung quanh thêm rộng rãi, bao la hơn. Thu hồi tưởng đến những ngày còn đầy đủ chúng bạn với những tiếng reo hò rộn rã đầu làng, cuối xóm. Ý nghĩ ấy khiến Thu bỗng thấy lòng trống trải và một nỗi buồn nhẹ nhàng thoáng qua tâm hồn dễ xúc cảm của nó. Bất giác Thu nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Hương một cách chặt chẽ hơn nữa. Nó tưởng tượng trong khung cảnh rộng rãi im lìm này nếu không có Hương làm bạn thì sẽ còn buồn thảm đến đâu. Tất nhiên, Hương chẳng người lớn được như Thu, như Tám, như Hường. Những ý nghĩ của Hương bao giờ cũng chậm chạp và thường thường nó chỉ phát biểu hùa theo mọi người. Trong những cuộc trò chuyện, ý kiến của Thu bao giờ cũng dẫn dắt luồng tư tưởng của bạn. Thu có thể làm cho Hương vui, Hương buồn chỉ với một câu nói. Nhất là từ ngày Hương bị cưa mất một cẳng, con bé lại càng rụt rè hơn, ít nói hơn, và bao giờ nó cũng nhìn mọi người bằng đôi mắt của kẻ sẵn sàng chấp nhận là mình thua cuộc. Thu thương bạn nhiều nhất ở ánh mắt bối rối, cầu khẩn, rất đáng tội nghiệp ấy. Hơn thế nữa, Thu lại còn được một sự ủy nhiệm thiết tha của bà mẹ Hương vào một hôm Hương còn tập tành đi nạng. Hương bị trượt chân ngã ở ngoài sân đất. Tai nạn chẳng có gì là trầm trọng nhưng bà đã khóc sụt sùi ở đầu hè. Thân hình bà gầy yếu, vẻ mặt còm cõi, xanh xao, mái tóc bơ phờ mệt mỏi, đôi mắt của bà đỏ hoe và đẫm lệ. Những hình ảnh ấy khiến Thu mủi lòng muốn bật lên khóc theo. Bà ta nói :

— Tội nghiệp nó. Nó đã... yếu chân mà cứ hay đi lại. Cháu có chơi với nó thì trông nom nó giùm bác nhé !

Thu sốt sắng nhận lời. Rồi Thu an ủi :

— Tại nó mới tập đi nạng nên chưa quen, đó bác. Chỉ vài hôm nữa nó sẽ đi lại được như người thường.

Bà mẹ ngước mắt nhìn vào phía trong nhà và nghẹn ngào :

— Cầu trời được như thế. Nhưng bác cũng vẫn trông cậy ở cháu.

Thu nắm lấy bàn tay khô khan, xương xẩu của bà để biểu lộ sự hứa hẹn của mình. Thu tự nhủ sẽ dìu dắt Hương đi thật nhiều. Sẽ khuyến khích cho Hương vượt qua chặng đường khó khăn nhất mà nó đang phải vượt qua. Và những ngày sau đó, Thu đã giữ lời hứa một cách tận tình.

Bây giờ thì Hương đã thành thạo với cây nạng gỗ quen thuộc của nó rồi. Đổi lại, một bên vai của nó trở nên lệch lạc hơn, tính tình của nó cũng trầm lặng hơn và những lúc ngồi rỗi một mình, Hương hay tỉ mẩn kéo hai ống quần lên để ngắm nghía và so sánh một bên chân lành lặn với một bên lủng lẳng chỉ vỏn vẹn khúc đùi ngắn ngủi của mình. Thu rất ghét cái trò chơi quái ác ấy của nó. Những lần bắt gặp Thu thường chì chiết :

— Mày ngắm cái đó làm gì. Con gái con đứa, ngồi kéo ống quần lên coi xấu lắm.

Hương mỉm một nụ cười héo úa rồi bẽn lẽn trả lời :

— Tại Hương thấy hình như hai bên nó hết bằng nhau. Bên này có vẻ bé đi dần dần.

Thu kéo phắt ống quần của Hương xuống rồi đánn trống lảng :

— Hôm nay cây đỗ của tụi mình đã nở thêm một lá mới rồi. Ra mà xem.

Hương dễ dãi nên đã quên ngay cặp đùi so le của nó và đứng dậy. Cánh tay gầy yếu run rẩy trên cây nạng gỗ. Mái tóc óng ả xõa xuống bờ vai ướt đẫm mồ hôi. Hương vui vẻ :

— Thế à. Tại mình bón cho nó bằng nước phân chuồng heo đấy. Mai mốt nó lớn phải rào cho nó thành một khu vườn để gà khỏi bới, phải không Thu ?

Thu gật đầu một cách lơ đãng. Óc của Thu bây giờ đã nghĩ sang một điều khác rồi, vì nói đến cây đậu Thu mường tượng đến cái màu xanh búp non của ngọn lá mới đâm chồi. Từ màu xanh, Thu liên tưởng đến vườn rau xanh mướt ở sau chùa mà ở đó những cánh bướm rực rỡ vẫn bay chập chờn trên từng ngồng cải vàng hoe. Thu thích bắt bướm hơn là trồng đậu. Nhưng sự bắt bướm này chỉ một mình nó là có thể tham dự. Hương sẽ phải lủi thủi một mình. Đó là điều mà Hương không muốn. Thu bâng khuâng nghĩ đến cặp đùi bên to, bên lép của bạn. Một bên là dấu hiệu của đẹp đẽ, hồn nhiên, mạnh khỏe. Một bên nhăn nhúm với những lằn thịt non đỏ ửng xấu xí vô ngần. Sự so sánh ấy khiến Thu rùng mình. Nó không dám nghĩ tới nhiều hơn và điều đó làm Thu trở nên bối rối.

Trong khi ấy ý nghĩ của Hương mới chỉ quanh quẩn với cây đậu vừa nở thêm một nhánh lá. Và nếu Thu không lôi nó ra khỏi ý nghĩ ấy bằng những hình ảnh khác thích thú hơn thì có lẽ Hương sẽ còn mãi mê với cây đậu xinh xắn ấy không biết đến bao giờ.

Cuộc sống nội tâm của hai đứa khác biệt sâu xa ở điểm then chốt ấy. Thu thì linh động, phong phú và luôn luôn thích thay đổi. Ý nghĩ của Thu vượt từ không gian này qua không gian khác từ thời gian này đến thời gian khác nhẹ nhàng như đôi cánh huyền diệu của tuổi thơ.

(kỳ sau tiếp)

1

— Hèn chi mày cứ thích ghẻ. Thôi, chúng mình bàn chuyện « khịa » bọn Tàu đi. Chúng ta chơi trò mọi da đen tấn công tụi săn tê giác.

Nó hớn hở :

— Xuống bếp, anh em ơi !

hai

Năm đứa kéo nhau xuống bếp nhà thằng Vọng. Mỗi đứa cầm một chiếc nồi, xòe bàn tay xoa đít nồi rồi bôi lên mặt. Nhọ nồi bị mài sạch. Chúng nó phun nước miếng vào cho nồi ra thêm nhọ. Côn thó hú mỡ của mẹ thằng Vọng, tưới lên đít nồi. Mặt nó đen bóng như mọi đen chính cống. Chốc lát, những cái đít nồi nhẵn bóng. Và năm thằng nhóc đã có năm khuôn mặt ma chê quỷ hờn. Đứa nọ nhìn đứa kia, cười nhe răng trắng ởn.

Luyến hỏi Côn :

— Xong chưa mày ?

Côn đáp :

2

— Còn vẽ mình nữa chứ.

Chúng nó cởi phăng áo, bắt thằng Vọng đem lọ mực tím, vẽ cái đầu lâu và hai khúc xương bắt chéo trên ngực. Vẫn còn thiếu. Côn bàn nên kiếm mỗi thằng một sợi giây chuối, buộc ngang trán rồi dắt lông vịt quanh đầu. Xong xuôi, chúng nó kéo nhau ra ngõ. Trời quá trưa, nắng lửa muốn đốt cháy tóc khách bộ hành. Con đường nhỏ từ cống Kỳ Bá dẫn tới đường cái đầy nắng, vắng bóng người qua lại. Lúc ấy, chỉ có học trò đi học thôi. Bọn nhãi trường Tầu ở xóm này khá đông. Tụi đá bóng cừ đều là dân Tầu cống Kỳ Bá. Côn đã đã chọn đúng quân thù để rửa hận cho anh nó và học sinh thành chung. Nó ưỡn ngực về phía trước :

— Tao vưỡn là Yết Kiêu đấy nhé !

Luyến nhận chức anh hùng :

— Thằng Vũ đi rồi, giờ tao là Dã Tượng.

Lộc dơ tay :

— Tao là Trần Quốc Toản.

Thằng Côn là cuốn thứ hai sau Thằng Vũ trong bộ truyện dài Vẻ Buồn Tỉnh Lỵ gồm sáu cuốn.

3

Vọng lắc đầu :

— Quốc Toản là tao rồi. Mày chọn «thằng» khác đi.

Lộc vỗ vai Vọng :

— Trần Quốc Toản cũng... ghẻ tầu hở, mày?

Vọng đưa tay ra sau lưng, gãi soàn soạt :

— Ừ, ông Trần Quốc Toản ngày xưa ghẻ như tao ấy. Ông ấy lở đít nữa cơ.

Lộc đành thua. Nó chưa biết chọn nhân vật lịch sử nào. Thì Côn nhanh miệng :

— Con nhà Lộc là Lê Lai đi !

Long đã nhắm mắt ôn lại những bài Việt sử mà chẳng tài nào nhớ nổi tên một anh hùng «cừ» cả. Nó cáu quá, hét lớn :

— Còn tao là gì ?

Côn đập trán nhè nhẹ :

— Mày hở ? Mày là Lý Thường Kiệt.

Luyến trêu bạn :

— Đêm ngủ, con nhà Long còn đái dầm, Lý Thường Kiệt cái « khổ » nào ?

4

Long đá Luyến một cái :

— Ông ăn ba con nhện nướng, hết đái dầm từ năm ngoái cơ mà.

Cuộc chọn lựa anh hùng « chu » rồi. Côn dặn Lộc :

— Hễ tao bị bắt, mày phải « liều mình » cứu tao nhé ! Lê Lai liều mình cứu Yết Kiêu. Nghe chưa ?

Năm đứa tìm chỗ nấp. Côn ẩn bên bờ tre. Mắt nó trừng trừng nhìn về phía xóm Tầu nhưng tâm hồn nó nghĩ tới con Thúy. Côn chả hiểu tại sao con Thúy xử ức thằng Vũ thế. Thằng Vũ có cái gì cũng đem cho con Thúy. Nó mạo hiểm « cớp » cái lồng chim khuyên tặng Thúy. Nó ăn cắp những mười đồng, rủ Thúy đi ăn kem ở cầu Bo. Giang hồ xuống tận cống Đậu, Vũ vẫn nhớ « thó » táo tầu về biếu Thúy. Rồi Vũ khinh thường thằng súc sinh Dương, đấm con lão phó cầm chảy máu mũi để bênh vực Thúy. Vậy mà con Thúy vô ơn, nói xỏ thằng Vũ, làm con nhà Vũ buồn.

Hôm Vũ ra bến ô tô, Vũ cầm tay Côn. Mắt nó đỏ hoe. Nó méo xệch cái miệng « tâm sự »

5

với Côn rằng nó lên Hà Nội sẽ học phép phù thủy, biến con Thúy thành con nhặng. Côn ta mủi lòng, đấm bụng bốp một cái, hứa hẹn « Tao sẽ trêu nó phát khóc trả thù cho mày ». Vũ đi. Côn và các bạn ở lại Thái Bình. Mùa hè qua, mùa thu tới. Cổng trường mở rộng. Lớp học chẳng có gì thay đổi. Năm nay, thầy Đàn dạy lớp nhì-hai nên Côn không cảm thấy mới lạ, bỡ ngỡ. Thằng Vũ để lại tâm hồn Côn một khoảng trống rỗng. Khoảng trống rỗng này cứ gần lấp đầy thì lại trống rỗng thêm bằng những trận đá bóng thua tơi bời, bị « cộp » sưng vù chân, bị bạn trong trường chế nhạo.

Khoảng trống càng rộng, Côn càng ghét con Thúy, song, đã mấy tháng, Côn vẫn chưa « trêu » con Thúy « phát khóc » được. Mỗi lần đến gần con Thúy là mỗi lần Côn ta « đần » người ra. Cuối cùng, nó nhún vai, buông thõng đôi tay, lẩm bẩm « chờ hôm khác sẽ biết tay nhau ». Hôm khác, Côn vừa mở miệng, con Thúy đã toét miệng cười. Côn ta bỗng thấy nóng ran ở tai, ngẩn ngơ như người vừa đá hụt trái bóng. Nó nuốt nước bọt, ngó quanh quẩn, rồi thọc tay vào túi quần « xoóc » cúi gằm mặt,

6

lảng xa. Côn nghĩ tới thằng Hội, con ông đốc. Thằng « mụ sữa » Hội dạo này hay lại nhà con Thúy chơi lắm. Côn nghiến răng ken két. Nó nắm chặt đôi bàn tay cơ hồ sắp tống bọn nhãi Tầu.

Ngồi dưới gốc cây ổi, Luyến «mít sơ lanh», vua bắn súng cao su, lim rim mắt mơ mộng. Nó vừa đọc xong truyện « *Mới lớn lên* » đăng ở « *Phổ Thông bán nguyệt san* ». Thằng bé mới lớn lên mê chị của thằng bạn mình. Bà chị lớn hơn nó những năm tuổi. Chú bé gửi lá « thư tình » thì liền được bà này tặng kẹo, xoa đầu. Chú bé cho rằng thế là chị của thằng bạn mình yêu mình. Chú khoe rối rít mình đã biết yêu. Luyến bị ám ảnh bởi câu truyện buồn cười ấy. Nó nhớ đến chị thằng Lộc cũng hay xoa đầu, tặng kẹo nó. Luyến mỉm cười. Tâm hồn non dại và tinh khiết của nó đang bị vẽ vời một cảnh tiểu thuyết.

Từ xóm Tầu, lố nhố bọn trẻ con cắp sách đi học. Côn quên phứt con Thúy. Luyến bỏ rơi tiểu thuyết. Lộc ngưng nhẩm ôn bài đức dục. Vọng không cần biết mẹ nó sắp về. Chúng nó mở căng mắt, theo rồi bọn trẻ. Yết Kiêu Côn ra lệnh :

7

— Mày trèo lên cây ổi xem có đúng tụi Mông Cổ không, Dã Tượng ?

Dã Tượng Luyến, súng cao su quàng cổ, thoăn thoắt trèo cây. Nó lựa cái chạc, đứng thật vững, biểu diễn buông hai tay đưa lên mắt làm ống nhòm :

— Đúng tụi Mông Cổ.

— Bao nhiêu đứa ?

— Mười.

Dã Tượng đã tụt xuống khỏi cây ổi. Bọn Tầu con mỗi lúc đến một gần. Chúng nó xí xa xí xố. Vua súng cao su gom hết đạn đất sét nung thành một đống nhỏ. Nó nạp viên đạn đầu, sửa soạn « khai hỏa ». Yết Kiêu, Trần Quốc Toản, Lý Thường Kiệt, Lê Lai đương ở thế quỳ trước khi vùng chạy. Dã Tượng dặn trước :

— Đợi tao ăn gỏi vài thằng đã, rồi hãy tràn ra bắt sống chúng nó, nghe tụi mày ?

Vọng ngán nghề bắn súng của Luyến, hỏi :

— Mày định bắn vào đâu ?

(kỳ sau tiếp)

NGUYÊN ĐÌNH TOÀN

một

(tiếp theo)

— Ba má bất công quá, đã đẻ ra anh còn đẻ ra em làm gì.

— Thiếu gì người đã than như Thục vậy. Thành thử người đứng than có lẽ lại chính là những kẻ không được than vậy.

Tôi dùng móng tay nhọn chọc vào bụng anh Trí anh co mình lại đỡ và chúng tôi cùng cười rộ.

Anh Trí hỏi :

— Em nhất về cái gì vậy ?

— Triết.

— Sự vô lý như thế là đến tột cùng rồi.

— Anh nợ em hai tháng tiền triết. Tháng trước em đã để giấy ở bàn anh nhưng không thấy anh nói gì hết.

Anh có vẻ ngạc nhiên bảo :

— Vậy mà anh cứ không biết dùng cái số tiền thưởng cho Thục làm cái việc gì. Có lẽ bà già giúp việc đã làm mất giấy của Thục.

Cuối cùng anh nhìn tôi hỏi :

— Sao bạn em Thục đâu ? Có người nào sẽ đ nghỉ mát với em không.

Tôi đã hiểu anh Trí muốn nói. Nhưng tôi muố bắt anh phải nói hẳn ra.

Tôi nói :

— Nào, anh muốn nhắc đến ai thì thử gọi tên hẳn lên xem nào. Em không bắt thuế của anh đâu mà anh sợ.

Anh Trí bảo :

— Ờ cũng có người anh muốn Thục tiếp tục giao thiệp cũng có vài người anh không muốn Thục chơi với họ nữa.

Thực ra tôi rất khó chịu khi nghe anh Trí nói vậy. Tôi có những người bạn không đáng giao thiệp nữa ? Nhưng ít nhất tôi cũng có phần tự do của tôi chứ ? Vả lại, thế nào là một người không đáng giao thiệp ? Có phải người ta chơi với một người, chỉ vì hgười ấy là một người hoàn toàn ? Mặt khác, anh Trí cũng phải biết rằng, tôi có đủ hiểu biết để phân biệt cái xấu và cái tốt của những người quen tôi chứ ?

Thấy tôi lặng thinh sau câu nói của anh, anh Trí chắc cũng biết tôi không bằng lòng. Tuy nhiên anh cũng không nói gì về việc ấy. Hiển nhiên anh Trí cho anh cái quyền và bổn phận phải che chở cho tôi, dù tôi muốn hay không, dù tôi có thấy những việc anh làm cho tôi là cần thiết hay không. Chỉ mình anh cảm thấy cần là đủ, anh chẳng đã có lần nói với tôi như thế sao ? Những lần anh nói với tôi như thế, tôi không hề nói lại với anh một điều gì. Thứ nhất, khi ấy, tôi hiểu một cách rất mơ hồ về điều anh muốn ngăn cấm tôi và lý do của sự ngăn cấm đó. Thứ hai, đối với tôi lúc bấy giờ, tất cả những gì người lớn nói đều phải cả, tôi chỉ có mỗi một việc là vâng lời. Nhưng càng về sau này, cũng chính anh Trí đã làm cho tôi hiểu một cách gián tiếp là giáo dục không phải chỉ là muốn một sự vâng lời mà cùng một lúc còn đem đến một sự hiểu biết. Nếu thế, có lẽ tôi cũng muốn anh với tôi một vài giải thích về ý kiến anh vừa nói cho tôi. Song, tôi không biết tôi sẽ phải bắt đầu nói như thế nào. Vì chắc chắn, ý muốn này của tôi sẽ làm anh ngạc nhiên, bởi đây là lần thứ nhất tôi tỏ ra như thế. Tôi phải nói thế nào, để anh Trí hiểu rằng, tôi cần đến sự chỉ dạy chính xác chứ không phải chỉ thi hành những mệnh lệnh, những mệnh lệnh mà tôi có thể giả vờ nghe theo, nhưng không thi hành nghiêm chỉnh. Tôi muốn nghiêm chỉnh với anh và với chính tôi nữa.

Tôi nói :

— Anh Trí.

Sự ngập ngừng của tôi sau một phút lặng thinh khi nghe anh nói, có lẽ anh đoán ra ý muốn của tôi, nhưng cũng như khi nãy, anh muốn chờ tôi nói thẳng điều tôi nghĩ ra.

Vậy thì tôi phải nói ra.

Tôi nói :

— Những bạn bè của em đều là những người em lựa chọn. Em không biết họ có những khuyết điểm gì mà anh lại muốn em cắt đứt liên lạc với họ.

Anh Trí nhìn thẳng vào mắt tôi. Chừng anh muốn đo lường sức nặng của những lời tôi nói. Một lát, anh mỉm cười, bảo :

— Anh nhắc lại anh chỉ nói là anh không muốn Thục tiếp tục giao thiệp một vài người trong số các bạn của em vẫn thỉnh thoảng đến đây. Anh không dùng chữ cấm, bởi vì, anh tin em có dư hiểu biết để có thể tự loại ra ngoài vòng thân thích của mình những người cần loại ra. Dù thế nào, em cũng đã lớn. Mọi sự giao thiệp của em đều liên quan đến tai tiếng của gia đình.

Những lời nói của anh bóp chẹt lấy ngực tôi làm nghẹn lời. Đó là những lời nói dù tôi có muốn tỏ ý bất đồng cũng không thể được. Bởi vì nó không có một ý nghĩa nào rõ rệt, ngoài một cái lệnh ngăn cấm, một cái lệnh ngăn cấm tôi không thể nào không tuân theo, đó là danh dự của gia đình. Tôi sẽ không chịu để cho anh giăng một cái lưới ngăn cản mà tôi sẽ mắc vào. Tôi sẽ không để anh đánh lạc điều tôi muốn nói với anh. Dấu hiệu trẻ con của tôi là chưa chi đã thấy mình nghẹn ngào muốn chảy nước mắt. Nếu tôi muốn dùng mùa hè này là cái dịp thứ nhất để bước vào đời sống (của riêng tôi) thì hẳn đây là cái cơ hội đầu tiên. Tôi phải dùng được cơ hội của mình. Và việc trước hết của cái cơ hội đầu tiên đó, là tôi phải nói được tiếng nói của mình, tôi phải bầy tỏ được ý kiến của mình.

Tôi nói :

— Không. Chắc là một sự hiểu lầm nào đó trong những điều em muốn nói với anh. Em chỉ muốn biết xem các bạn em họ tốt xấu ở những điểm nào, theo ý anh.

Anh Trí ngồi xuống trên thành cửa. Anh nghiêng đầu ngó tôi. Anh muốn tìm thấy vài dấu hiệu khác lạ, đổi thay, của tôi. Anh móc túi lấy thuốc lá châm hút. Anh nhìn xuống cây mận nhỏ trồng ở trước thềm. Trên những chiếc lá non mầu tím ngắn nắng của buổi trưa lấp lánh trên mặt bóng của những chỗ cạnh lá bị gấp lại. Mặt đất đỏ tươi khiến tôi tưởng như lần thứ nhất trong đời tôi trông thấy một mặt đất đẹp như thế.

Anh Trí bảo :

— Anh nói một cách tổng quát. Tự em, em phải nhận ra những giới hạn của những việc làm của mình.

Những tiếng nói của anh Trí thoảng qua bên tai, tôi vẫn nghe đủ, nhưng cả tâm trí của tôi trong một phút đã trải rộng ra trên khoảng đất trước mắt, tôi đã bị cái màu tươi thắm của nó cuốn theo không ngờ. Tôi nhìn thấy những viên sỏi, những cọng rác, những chân gạch xanh rêu chôn nghiêng làm ranh giới cho các lối đi dưới vườn, cả người tôi dường loãng nhạt và tan trên những ngọn cỏ xanh, những bông hoa đại trắng rớt loáng thoáng trên cỏ. Tôi gần như không tự chủ được nữa. Tôi tưởng như cả cái lối đi trước mặt đang được một con nước đội lên và đang trôi đi, mang theo khu vườn, cùng một lúc những khóm lá xao động, những tia sáng nhấp nháy rọi thẳng vào mắt làm lao đao đầu óc. Ảo tưởng kéo dài đến nỗi tôi hoảng sợ, gọi lớn tên anh Trí, sau đó, tôi giật mình tỉnh lại sau tiếng gọi của chính mình và cảm thấy nóng dừ cả mặt vì xấu hổ. Anh Trí vẫn ngó tôi với đôi mắt dịu dàng của anh. Tôi phải vội vàng nói với anh như tất cả phần lỗi đều về tôi và tôi xin vâng lời, tôi đã hiểu anh Trí muốn nói gì. Nhưng tôi đọc trong ánh mắt của anh Trí sự nghi ngờ, mặc dầu, anh không nói thêm một lời nào.

Tôi nói cho qua câu chuyện :

— Em sẽ nghe anh. Thôi em vào nhà nhé.

Và tôi ôm vội chồng sách, mở cửa vào trong nhà. Tôi để chồng sách trên mặt chiếc tủ thấp đựng tách chén cạnh bàn ăn và lên phòng thay quần áo, xuống nhà sau rửa mặt. Kiểm điểm lại những cử chỉ và lời nói của mình, tôi lấy làm mừng là nó không có một chút gì đáng coi là trầm trọng cả. Vậy mà lúc nãy, tôi đã bỏ đi vào trong nhà với cái cảm tưởng man mác như là mình vừa phạm một tội trọng nào đó. Khỉ quá đi mất, không hiểu cái gì đã khiến sui cho tôi nghĩ như thế. Tôi cũng biết không có lý do nào để tôi có thể trở lại một lần nữa để tài tôi đã nói với anh Trí, dù rằng, giữa chúng tôi, đúng hơn, đối với tôi, anh Trí chưa hề trả lời thỏa đáng điều tôi muốn được anh trả lời, và tôi cũng chưa nói hết được những gì tôi định nói với anh. Treo chiếc khăn mặt lên móc, tôi trở lên phòng khách ngồi ngả mình trong chiếc ghế lớn nghỉ ngơi. Căn nhà rộng vắng, chiếc quạt máy quay đều trên trần phả xuống những cơn gió mát, cho tôi lấy lại sự yên tĩnh bình thường của tâm trí. Đó là lúc tôi cũng tự lấy làm ngạc nhiên vì sự xúc động của mình. Đã nhiều lần tôi bắt gặp những phút giây bối rối tương tự, và sau đó, luôn luôn tôi bị đau đớn vì sự trống trải của tâm hồn mình. Tôi có cảm tưởng như nó vừa nghiêng xuống trút hết những lá hoa chỉ còn lại những cành trơ trụi. Hoa lá ? Đó là chỉ là cách nói, cách bịa đặt, cách gọi nựng của tôi đối với tôi. Không có gì, không có một chút gì trong cái khu vườn tôi gọi là hồn mình đó, ngoài những buổi sáng cắp sách đến trường rồi trở về nhà dưới những cơn nắng nhức đầu hay những trận mưa làm lạnh tay chân, những bài học thuộc lòng, những công thức, những điểm phê bằng bút đỏ của các giáo sư, những buổi sáng, trong khu vườn thủy tinh của tôi chói lóa tiếng chim kêu, nhưng đã ngậm ngùi cái bóng chiều hiu quạnh của một ngày không đổi thay, không chờ đợi, mọi mong ước giống như những đám mây trôi qua trên bầu trời.

(Còn tiếp)

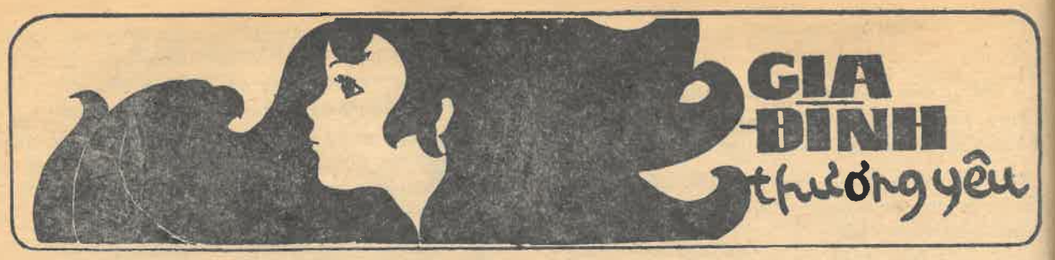

nói với bạn ngọc hỏi về tuổi ngọc
trước khi tuổi ngọc lên một

● THƯƠNG VŨ (Sàigòn).— Chúng mình nói chuyện Tuổi Ngọc, em bằng lòng thế chứ ? Tuổi Ngọc là báo của nữ sinh, của lứa tuổi thích ô mai. « *Tóc buông rèm lứa tuổi thích ô mai* ». Hoàng Anh Tuấn đã viết vậy đó. Anh hy vọng Tuổi Ngọc nữ sinh có thể nuôi được Tuổi Ngọc nhi đồng. Bấy giờ, chúng ta sẽ tuyên chiến với bọn Lucky Luke, Vic Morrow, Batman và Charlot Nguyễn Thọ. Mến em. À quên, cảm động nhiều lắm về sự ngợi khen đấy. Tuổi Ngọc đang ở trên tay em. Hãy cho anh biết anh có mất tinh thần không, nhé !

● MIÊN (Kiến Hòa).— Lúc này, khi Tuổi Ngọc bãy ở các sạp báo, anh lại trở về cái « tuổi rộn ràng đòi mặc áo mới ». Cảm động êm đềm như em ấy. Em nhận xét con ngựa già đúng quá. Nó đi chậm và cẩn thận hơn.

● BÍCH NGUYỄN (Đà Lạt).— Tuần báo Tuổi Ngọc đã lên vàn xa — xe mây đó — và đổ xuống Đà Lạt. Hãy âu yếm đỡ lấy nó, em nhé ! Rồi bảo rằng : A, Tuổi Ngọc, ta hết phải chờ mi.

● HOÀNG TRIỀU UYÊN PHƯƠNG (Nha Trang).— Em đã thấy Tuổi Ngọc chưa ? Nó đấy. Mới lên một. Chừng nó lên mười nó sẽ đẹp lắm. Em hãy nuôi nó bằng khích lệ, em nhé !

● HOÀI LỆ (Gia Định).— Tuổi Ngọc như mặt trời đã chui ra khỏi đám mây mù chờ đợi. Nó đã làm chói chang niềm vui của em chưa ?

● THỤY LY (Tây Ninh).— « Tuổi Ngọc ơi, em chờ Tuổi Ngọc đó, Tuổi Ngọc nhá ! » Đây nè, Tuổi Ngọc đã đến với nỗi đợi chờ của em.

● NGUYỄN THỊ KIM HẠNH (Thủ Đức).— Chú trả lời cháu trên tuần báo Tuổi Ngọc đây. Như thế chắc là cháu hài lòng. Bây giờ thì đọc Tuổi Ngọc đi. Và viết ngay cho chú biết tin để chú ăn thêm hai bát cơm nữa.

● NGUYỄN THỊ VĂN DUNG (Bình Dương).— « Tuổi Ngọc ! Tuổi Ngọc ! Em đang thì thầm trên tờ báo của chúng mình bằng muôn vàn trìu mến, nâng niu đây... » Em hãy cầm lấy nó, đọc đi và bảo cho nó biết rằng muốn được nâng niu, trìu mến, nó cần phải cố gắng thêm, cố gắng mãi mãi...

● CHI CHI (Thủ Đức).— Chú đã khỏe rồi, khỏe từ buổi sáng 18-7-69 buổi sáng hôm phát hành tuần báo Tuổi Ngọc ấy mà. Đứng ngắm nỗi mơ ước của mình, tự nhiên, người ta hết bệnh tật. Cháu đừng lo, chú sẽ kể chuyện quê hương miền Bắc cho cháu nghe.

● CÔNG CHÚA THẰNG HAI (Tân Định).— Nó chưa tuyệt cú mèo đâu vì những người chủ trương nó chưa đủ phương tiện. Tuổi Ngọc ấy mà. Nhưng nếu các em đọc, cổ động nhiều người đọc, Tuổi Ngọc sẽ tuyệt cú mèo. Mấy hồi, em nhỉ ?

● NGUYỄN THẾ THANH (Đà Nẵng).— Nó đã lên hai. Và sắp lên ba. Ở tuần báo, không có rùa. Một người rất ghét rùa là anh Hoàng Hải Thủy.

● TƯỜNG VÂN (Đà Lạt).— Cháu đang đọc Tuổi Ngọc lên hai. Nó có gì lạ không, cho chú biết ngay, cháu nhé !

● ĐOÀN CHÂU (Tâm Vu).— Bây giờ cháu đi hỏi mua đi. Đi nhanh lên. Nhỡ họ bảo Tuổi Ngọc hết rồi đừng có giận chú nhé !

● HỒNG TÂN (Gia Định).— Em chịu khó đọc Thằng Côn ở tuần báo Tuổi Ngọc đã nhé ! Rồi sau này anh sẽ cho xuất bản.

● NGUYỄN THỊ THANH (Sài Gòn).— Cầm Tuổi Ngọc trên tay cháu mừng bao nhiêu ? Bằng những giòng chữ nối đuôi nhau ở 36 trang báo không ? Ừa, quảng cáo Tuổi Ngọc hết mình đi.

● MAI PHƯƠNG (Phú Nhuận).— Anh lại bảo tháng 7 mới phát hành Tuổi Ngọc vì tháng 6...chưa có tiền. Bọn anh làm báo khổ lắm, người ta là dân biểu, nghị sĩ thầu khoán

(xem tiếp trang 31)

Kẹo bổ
Multi-CALCIUM
GỒM 9 SINH-TỐ VÀ CALCIUM CẦN THIẾT
THƠM NGON CÓ CHOCOLAT và THƠM CAM

Búp bê Ligie

(tiếp theo trang 13)

Người đàn ông quay lại nhìn nó mỉm cười :

— Cháu bé không nói chuyện với các bạn ư ?.... Bác là thần mùa xuân đây. Bác yêu thích trẻ con nên bác đã tổ chức cuộc đi chơi này cho các cháu. Cháu tên gì ?

Búp bê Ligie reo lên :

— A ! Bác là thần mùa xuân. Bác làm ra mùa xuân để cho cô Linh Giang vui và có áo mới. Ồ, bác tử tế quá. Thưa bác thần mùa xuân, cháu tên là Ligie

— Thế cháu có thích áo mới không ?

— Thưa bác có chứ ạ ! Nhưng cháu bỏ cô Linh Giang mà đi chơi thế này chắc cô ấy ghét cháu không thèm may áo mới cho cháu nữa đâu. Ligie buồn bã trả lời.

Thần mùa xuân vuốt tóc con búp bê xinh xắn để thương ấy và khẽ bảo :

— Cháu thử nhìn vào áo của cháu xem.

Búp bê Ligie chớp mắt và nhìn xuống. Người nó bỗng run lên nhè nhẹ :

— Trời ơi ! Bác ơi ! Cháu có áo mới từ bao giờ thế này ?

— Từ lúc các cháu bước lên xe là các cháu có ngay bộ quần áo mới đấy. Bác tặng các cháu và đừng ngạc nhiên gì cả. Hãy vui chơi đi, cháu Ligie dễ yêu của bác.

Ligie lắp bắp : « Cháu cám ơn bác... cám ơn bác ». Thần mùa xuân mỉm cười...

...Chiếc xe bỗng dừng lại, cánh cửa xe được mở rộng. Thần mùa xuân đỡ từng đứa xuống. Ligie vẫn còn miên man suy nghĩ cho đến khi có giọng nói vọng vào :

— Ligie ơi, xuống đây dạo chơi đi cháu.

Ligie bước ra cửa xe. Và nương theo cánh tay của thần mùa xuân, con búp bê bước xuống. Nó nhìn các bạn nó đi chơi tản mác trong cánh đồng hoa đủ màu sắc. Hoa và lá cao hơn cả đầu người. Ligie nghĩ thầm trong bụng : « Sao cô Linh Giang vẫn thường nói chạy trong cánh đồng không bao giờ sợ lạc cả vì cô cao hơn cây cối. Trái lại, nếu đi vào rừng thì rất dễ lạc vì cây cối ở đấy cao tới mây cơ ».

Ligie chùn chân. Cây ở đây cao gấp mấy nó — thì hẳn đây phải là rừng rồi. Thấy nó cứ đứng ì ra đấy, thần mùa xuân kéo nhẹ nó đi và nói :

— Đi chơi, cháu. Đừng sợ gì cả. Bác sẽ dắt cháu đi.

Ligie hết lý do để sợ — nó bước theo thần mùa xuân — Cây cỏ ở đây thật là hiền lành. Các bạn nó đang ca hát. Xa xa có đống lửa lập lòe — Thần mùa xuân dắt Ligie đến đó. Các bạn nó đang quây quần quanh đống lửa ca hát — Tiếng của thần mùa xuân vọng bên tai :

— Hát đi... hát đi Ligie !

Con búp bê Ligie tự dưng thấy sự hứng khởi dâng đầy mình. Nó se sẽ cất tiếng hát theo. Lời hòa ca như gió đuổi nhau trên ngọn cỏ — Ligie thấy mặt thần mùa xuân thật rạng rỡ và tươi vui.

Bài ca chấm dứt, con búp bê Miêu đứng lên hỏi :

— Thưa bác, nơi này là của ai ?

Thần mùa xuân chậm rãi trả lời :

— Bác là thần mùa xuân, tất cả cây cối, hoa lá và chim chóc là do bác làm ra cả. Bác đã ra lệnh cho mặt trời chiếu ánh dìu dịu trên khắp mọi vật và gió phải đuổi tan mọi sự nóng bức. Bác đã tạo ra không khí mùa xuân cho các cháu đấy...

Con búp bê An nói :

— Thế bác ở với chúng cháu mãi nhé ?

Thần mùa xuân lắc đầu :

— Bác không ở đây lâu được — Bác phải tạo mùa xuân cho cả thế giới chứ ! Các cháu ở đây vui chơi rồi ngày mai bác sẽ đưa các cháu về với gia đình... Bây giờ các cháu hãy vui đùa cho thỏa thích đi.

Đám đông tản mác dần — Con búp bê Ligie cũng lặng lẽ đứng dậy. Nó không tham dự các trò chơi — Ligie men theo các bụi hoa. Nó vừa đi vừa nghĩ đến thần mùa xuân, đến giờ trở về với cô bé Linh Giang. « Cô Linh Giang ơi, cô đừng ghét Ligie nhé, Ligie đã bỏ cô đi chơi, nhưng luôn luôn Ligie nghĩ đến cô. Ồ, thần mùa xuân hiền lành và dễ thương lắm cơ, cô Linh Giang ạ ! »

Con búp bê Ligie cúi đầu và để rơi giọt nước mắt xuống áo. Giọng của thần mùa xuân lại vang lên :

— Cháu khóc đấy ư, Ligie ?

Con Ligie gật đầu và nức nở :

— Thưa bác mùa xuân, cháu nhớ cô Linh Giang của cháu lắm ạ ! Cháu muốn trở về...

Thần mùa xuân vuốt tóc Ligie :

— Cháu là một đứa trẻ ngoan. Cháu còn nghĩ đến gia đình của cháu. Cháu của bác còn nhỏ mà đa cảm quá đi thôi. Bác sẽ đưa cháu về, nào ra xe với bác.

Ligie mừng quýnh, nó hấp tấp bước lên xe và gió lại thổi rào rào bên tai nó...

Chiếc xe dừng trước cổng sau của khu vườn. Thần mùa xuân hôn lên đôi má phúng phính của con búp bê Ligie và nói :

— Tạm biệt cháu Ligie nhé ! Bác sẽ đến thăm cháu vào năm sau...

Về đến nhà, Ligie thấy nhớ thần mùa xuân hiền hòa — Nó lại rơi nước mắt và nói :

— Bác ạ ! Bác nhớ đến thăm cháu luôn, bác nhá !

Con búp bê Ligie chui vào cái lỗ nhỏ. Nó rón rén băng qua vườn vào nhà. Trời hãy còn tối...

CẨM CHƯỚNG

Doãn Quốc Sỹ

Bàn về văn chương NHI ĐỒNG

(tiếp theo và hết)

Ông Bùi Quang Kim giáo sư trường Sư Phạm Sàigòn đã đề cho nhà Sống Mới ấn hành trong loại Sách Hồng Sống Mới những truyện ông viết cho nhi đồng (những truyện này ông viết đã lâu cũng trong ý hướng khai quang cỏ dại, nhưng khi đưa lên cơ quan giáo dục thì gặp trở ngại hành chánh nên chúng cứ nằm lỳ trong hồ sơ đó năm này qua năm khác cho đến ngày ông quyết định kéo chúng ra khỏi chỗ nằm vô ích và đề cho nhà Sống Mới ấn hành.) Gần đây lại có thêm Tủ Sách Danh Nhân do nhà văn lão thành Phùng Tất Đắc nữa. Tuy nhiên cỏ dại vẫn còn nhiều, và những người thiện chí ngoài phần cố gắng còn nên hoạch định một chương trình hoạt động sao cho thật hữu hiệu hơn nữa.

V. Biện pháp

Biện pháp đây chính là biện pháp hướng dẫn và phổ biến sách báo lành mạnh và thích hợp với tuổi thiếu nhi.

Những biện pháp thường tình nhiều nhà giáo đã áp dụng có hiệu quả như :

— Khuyến khích các em bớt tiền tiêu nhảm hàng tháng góp một số tiền nhỏ (chừng năm, mười đồng) để thành lập thư viện lưu động của lớp, các em sẽ chuyên tay nhau lần lượt đọc dần. Ngơ ngác vài năm qua đã thành một tủ sách nhỏ cho riêng lớp.

— Mỗi trường tiểu học nếu chưa thiết lập được thư viện riêng, tối thiểu hãy thành lập một phòng đọc sách nhỏ (trích một phần nào quỹ hiệu đoàn để mua sách).

— Giờ hoạt động thanh niên hàng tuần, hoặc vào những dịp đặc biệt như Tết nguyên đán, Tết trung thu... nhà giáo cho áp dụng những trò chơi, những bài hát thích ứng. Luôn luôn vực các em từ giai đoạn thưởng ngoạn, sang giai đoạn trình diễn, rồi sáng tạo. Riêng về sáng tạo tỉ như các em tập minh họa những bài đồng dao, hay ngụ ngôn, hay những truyện cổ tích, làm bích báo, sáng tác thơ văn.

Những biện pháp lớn như :

— Giờ « Quốc Văn » dạy tại các trường Sư phạm (Saigon, Quy nhơn, Vĩnh long, Ban mê thuột...) từ trước tới nay vẫn chỉ dạy một môn Ngữ pháp Việt Nam, nay nên gồm thêm môn dạy về « Văn chương nhi đồng». (Ở các trường sư phạm Mỹ quốc môn này bắt buộc.) Ban giám đốc các trường sư phạm trên hình như đã họp để quyết định việc này.

— Trung Tâm Học Liệu sẵn có đầy đủ phương tiện hãy lưu ý việc in và phổ biến sâu rộng loại sách văn chương nhi đồng (nghĩa là những truyện thần thoại, cổ tích, sự tích danh nhân, truyện khoa học, truyện phiêu lưu, thơ ngụ ngôn...)

— Trung Tâm Học Liệc đương phụ trách mục « Đố vui để học » trên T.V rất được các em theo dõi hoan nghênh, nên chú ý ngay trong mục này giới thiệu các sách báo nhi đồng hợp với các em.

— Bộ Quốc gia Giáo dục ở trên cũng nên thành lập một « Hội đồng hướng dẫn về sách báo nhi đồng » như bên Nhật bản.

— Bộ Quốc gia Giáo dục hay các cơ quan tư nhân nên hàng năm phát một giải thưởng cho một tác phẩm văn chương nhi đồng xứng đáng nhất.

Ở Mỹ từ 1922 tới nay hàng năm vẫn đều đều phát giải Newbery cho một cuốn truyện nhi đồng hay nhất trong năm ; từ 1938 trở đi song song với giải Newbery lại thêm giải Caldecott cho cuốn truyện bằng tranh nào đặc sắc nhất trong năm. Những tác phẩm đoạt giải đó quả thật có tầm giá trị phổ biến xứng đáng.

Nói đến hướng dẫn và phổ biến sách báo nhi đồng chúng ta ai mà phủ nhận được yếu tố nhân sự vô cùng quan trọng là các nhà giáo. Bởi vậy nhà giáo tiểu học phải :

— Nắm vững lại những nét đại cương về văn chương nhi đồng.

Biết cách sử dụng văn chương nhi đồng trong lớp học ra sao để gặt hái được tối đa về phương diện giáo dục.

— Biết nhận định và đánh giá những tác phẩm viết cho nhi đồng như thế nào là có giá trị, như thế nào là mắc vào những khuyết điểm gì.

Nếu như vào niên khóa tới môn văn chương nhi đồng được đem vào giảng dạy tại các trường sư phạm tất nhiên những kiến thức trên đây phần nào đã là thành phần nội dung của môn đó.

Nếu nền văn chương nhi đồng phát triển các trẻ Việt sẽ không đồng hóa mình với những *bat-man, cow-boy* (theo đường hướng xấu) như ngày nay nữa, mà các em sẽ đồng hóa mình với những đức tính, những hình ảnh, những nét văn hóa cao đẹp của nhân loại.

DOÃN QUỐC SỸ

250mg 500mg CETONIC SINH TỐ «C» BỒI BỔ CƠ THỂ TĂNG THÊM SỨC KHỎE

Ấu thời

(tiếp trang 5)

nào cũng vậy ông ngoại cõng tôi tới trường học, hai ông cháu ở bên ngoài suốt buổi, đến trưa, tan học, ông mới cõng tôi về. Ai có hỏi ông bảo cõng tôi tới trường học nghe thầy giáo giảng bài cho quen, nữa lớn học giỏi. Một hôm ông cõng tôi tới một tiệm bán bánh quen, mua bánh và thách đứa con của người chủ quán ăn kình. Tôi vốn tham ăn nên thắng cuộc. Ông ngoại tôi đắc ý mua thêm bánh mang về gọi là để thưởng công. Tối đêm đó tôi phát ách thở ì ạch làm mẹ tôi sợ quá phát khóc.

Khi tôi bắt đầu vào học lớp năm trường làng thì ba tôi thỉnh thoảng có về. Ít lâu sau mẹ tôi thu xếp đồ đạc đưa tôi về sống bên nội. Tôi nhớ, trong một dịp lên Sàigòn thăm ba tôi rồi lưu lại rất lâu. Lúc trở về trên một chuyến xe buổi chiều bất ngờ mẹ tôi gặp một người quen lúc qua bắc. Người quen này cho hay ông ngoại tôi đã chết cách đó ít ngày vì bệnh nặng và đã chôn cất xong. Mẹ tôi gần như kêu thét lên. Làm tôi ngạc nhiên vô cùng. Lúc lên xe mẹ ôm tôi vào lòng khóc nói từ tây mẹ con mình đã mất ông ngoại. Lúc đó tôi mới hiết buồn và cùng khóc với mẹ tôi cho tới khi về đến nhà. Sống bên nội một ít lâu, mẹ tôi lại thu xếp trở về ngoại vì bà nội rất khó. Được về ngoại tôi rất mừng, đi nhu chạy, nhưng mẹ tôi thì cứ khóc cho tới khi quẹo vào con ngõ có nhiều hoa bụp đỏ và dây tơ hồng vàng ối mới lấy khăn lau nước mắt. Lên tám tuổi tôi học lớp ba. Thời gian này tôi đã biết suy nghĩ, biết vui buồn, sầu khổ. Tôi luôn luôn nghĩ về ba tôi, với một trách móc nào đó. Tôi đã biết bùi ngùi khi vô tình nghe mẹ tôi hát ru đứa em gái « à ơi gió đưa bụi chuối sau hè, anh mê vợ bé bỏ bè con thơ ». Không biết có phải vì lúc nhỏ được ông ngoại cõng tới trường đứng bên ngoài nhìn vào xem thầy dạy học « cho quen » như lời ông ngoại tôi nói hay không mà suốt từ lớp năm cho đến lớp ba tôi học rất giỏi, luôn luôn đứng bảng danh dự. Trường làng chỉ có ba lớp : lớp năm, lớp tư và lớp ba. Lớp ba là lớp cao nhất. Hết lớp ba phải thi « sơ học » nếu đậu sẽ được xuống trường quận học lớp nhì. Về ngoại, tôi đi học rất gần. Con đường dẫn tới trường chỉ nhắm mắt chạy một hơi là tới. Vì học giỏi cho nên tôi được ngồi ở bàn nhất, gần bàn của thầy giáo. Và nếu có chuyện gì thì thầy sai. Phải coi đỏ như một điều hãnh diện. Tôi vẫn thường được thầy sai chạy về nhà thầy lấy thuốc lá. Nhà tôi lại ở gần đó nên không lần nào tôi không ghé qua nhà. Khi thì xin mẹ tôi năm cắc bạc. Khi đói bụng lục cơm nguội ăn vội vàng rồi chạy thục mạng về trường. Những lúc như vậy mẹ tôi đều ôm tôi vào lòng hôn, nói con rán học giỏi về mẹ nói lại với ba, ba thương. Tôi gật đầu chạy đi nhưng thầm nghĩ, ba với con quá xa cách. Ba ở Sàigòn con ở làng quê. Ba thương người khác chứ

(xem tiếp trang 31)

NGÀY VUI CŨ

(tiếp theo trang 15)

mà chú vẫn kiên nhẫn đứng chờ chú lại không về mác má , ước gì chú cứ ở mãi với mình như thế này thì vui biết mấy. Chú hay đem ông « kẹ » ra dọa bé. Ban đầu bé sợ lắm, dần dần bé không thấy ông kẹ đâu cả nên bé bớt sợ lại còn đem dọa cả chú nữa.

Có lần bé làm lỗi bị mẹ đánh thiệt đau, bé khóc hoài chú dỗ mãi bé mới chịu nín bởi vì bé không còn sợ ông kẹ, chứ đâu như những lần trước chú dọa ông kẹ là bé phải nín im thin thít.

Một bận bé đem chuyện ông « kẹ » ra hỏi với chú :

— Ông « kẹ » ổng ở đâu chú ?

Chú cười cười :

— Ổng ở trên trời chứ ở đâu.

— Ổng có dữ không chú ?

— Dữ ghê lắm.

Bé ngạc nhiên hỏi :

— Thế sao chú không sợ

— Tại chú lớn rồi.

— Ông « kẹ » không bắt người lớn hả chú ?

— Không ! Ổng chỉ bắt con nít hay khóc nhè thôi.

Thế là từ đó dầu chưa lần nào được thấy ông kẹ, nhưng cứ mỗi lần bé khóc, chú nhắc đến ông « kẹ » là bé sợ hết hồn luôn.

Bé tưởng tượng ông kẹ chắc giống ông già nô en chứ gì, nhưng mà ông già nô en thì hiền còn ông kẹ chỉ được cái bắt nạt con nít thôi. Ông có một hàm râu thiệt đỏ, một con mắt giữa trán thiệt lớn. Hình ảnh ông ta cứ ám ảnh bé hoài, nỗi lo sợ trong những lần bị mẹ đánh mà bé nào có dám khóc. Rồi lâu lắm, bé không còn làm lỗi gì để mẹ phải đánh, phải khóc bé không nhớ đến ông kẹ nữa bé chỉ nhớ đến những chiếc lá vàng con đường vắng mà mỗi chiều chú Duy dẫn bé đi dạo chơi thôi.

•

Cho đến một hôm bé không còn thấy chú Duy cười. Gương mặt chú buồn buồn, lá vẫn rơi thật nhiều trên đường nhưng bé không thèm đạp bé chỉ muốn biết tại sao chú Duy buồn mà thôi, nhưng chú không nói. Có một điều gì mà chú dấu kín trong lòng. Rồi hôm sau chú dậy thật sớm với gói đồ trên vai chú buồn buồn nói :

— Bé ở lại, chú đi lính chừng một hai năm chú sẽ về, ở nhà, bé chóng ngoan.

Rồi thôi chú không còn nói với bé một lời nào nữa, chú đi chuyến xe sớm đầu tiên, bé đứng nhìn theo chuyến xe xa dần khuất sau làn bụi mờ.

Hôm đó bé buồn và khóc thật nhiều, rồi ngày tháng cũng qua đi. Bây giờ đã một năm, thêm một lần mùa thu, vậy mà chú vẫn chưa về. Lá vàng rơi trên đường, con đường ngày đó chú còn nhớ không. Lâu lắm chẳng có gì thay đổi cả. Lá vẫn rơi, cây mỗi lúc một già, một cao hơn, riêng bé, bé cũng lớn rồi không còn sợ ông « kẹ » của chú nữa đâu. Lá ngập đầy trên mặt đường, lá rơi trên vai bé, lá lao chao lìa cành nhưng bé không thèm đạp lá đâu vì bé không còn giận lá. Bé thương lá, thương chú, thật nhiều chú Duy ơi !

NGUYỄN THANH

Chú Vịt Con xấu xí

Truyện ANDERSEN

ĐỨC VÂN dịch

(tiếp theo số trước)

Mưa bão mỗi lúc lại càng mạnh thêm. Vịt con nhìn thấy túp lều tranh kia cánh liếp bị gẫy mất một nửa, người ta đóng tạm vào đấy vài tấm gỗ sơ sài, hở những khe lớn. Vịt con mới chui qua khe hở ấy vào trong lều.

Đây là nhà một bà cụ già. Bà cụ sống ở đây với một con mèo và một con gà mái. Con mèo, bà cụ gọi là « Thằng con trai nhỏ » của bà, biết gù cho lưng cong lên, và biết kêu khò khò. Nó lại còn biết phóng ra những tia lửa. Muốn nó làm thế, người ta phải vuốt ngược lông nó lên. Con gà mái của bà cụ có hai cẳng nhỏ rất thấp, bà cụ đặt tên nó — « Con Tý Con cẳng thấp » — là « Kik-Kely cẳng thấp. » Con gà mái này đẻ nhiều trứng lắm. Bà cụ thương nó như con gái bà.

Sáng hôm sau, vừa nhìn thấy con vịt lạ mặt ở trong nhà, con mèo gừ lên « khò khò », và con gà mái « cục tác » lên inh ỏi. Bà cụ thấy lạ mới hỏi rằng :

— « Cái gì thế các con ? »

Rồi bà đưa mắt nhìn quanh nhà. Bà trông thấy con vịt con. Nhưng mắt bà kém nên bà tưởng rằng đó là một mụ vịt mái béo mập bị lạc. Bà nói :

— « A ! Hay lắm ! Thế là mình lại sắp có trứng vịt ăn đây ! Lạy trời nó không phải là vịt đực nhé ! Thôi được, để rồi xem thử nó xem sao ! »

Vịt con được phép ở nhà bà cụ ba tuần lễ, để bà cụ xem thử. Nhưng nó chẳng đẻ được quả trứng nào cả.

Trong nhà ấy, con mèo là ông chủ, con gà là bà chủ. Và hễ chúng cất tiếng nói, là bao giờ chúng cũng có câu : « Chúng ta và thế giới ! » Chúng tự cho rằng chỉ riêng hai đứa chúng nó đã là một nửa thế giới rồi, và là nửa tốt đẹp của thế giới cơ ! Vịt con nói rằng người ta có thể không đồng ý với chúng nó như thế. Nhưng con gà mái nhất định không chịu chấp nhận ý nghĩ này của vịt con. Nó hỏi :

— « Mày có biết đẻ trứng không ?»

— « Không. »

— « Ờ thế thì mày cứ việc im mồm đi ! »

Con mèo lại hỏi vịt con :

— « Mày có biết gù lưng lên, kêu khò khò, mày có biết phóng tia lửa ra không ? »

— « Không. »

— « Ờ, thế thì mày không được phép chõ mồm vào khi người lớn nói chuyện nghe không ! »

Thế là vịt con đành phải im lặng ở trong só một mình.

Nó buồn bực lắm, nó nghĩ đến ở bên ngoài, mặt trời sáng, không khí mát mẻ, ước gì được nhẩy xuống nước mà bơi thì sướng quá. Nó mới đem ý nghĩ ấy nói với gà mái.

Gà mái kêu lên :

— « Mày làm sao thế ? Chẳng phải làm gì cả ngày, nên mày mới sinh ra những ý nghĩ điên khùng ấy Hãy cứ đẻ trứng đi, khò khò lên đi, rồi sẽ hết cả muốn bơi với lội ! »

— « Nhưng mà bơi thích lắm bà ạ. Được chui đầu vào trong nước, lặn xuống thật sâu, thích ghê lắm cơ bà gà ạ ! »

— « Hừ, thích ghê lắm ! Mày điên rồi ! Mày hẩy đi hỏi ông mèo xem. Tao chưa thấy ai khôn ngoan hơn ông ấy, mày cứ hỏi thử ông ấy xem ông có thích chui đầu vào trong nước... và nhẩy xuống nước chơi không ? Chưa nói gì đến tao... Hẩy hỏi ngay cả bà cụ chủ nhà nữa xem, trên đời này không có ai thông minh bằng bà cụ. Mày có tin rằng bà cụ thích đi bơi hay là thích cắm đầu vào trong nước không ? »

— « Bà không hiểu tôi, bà gà ơi ! »

— « Ơ, nếu chúng ta mà còn không hiểu mày thì còn ai có thể hiểu nổi mày ? Chắc mày cũng không đến nỗi tự cho rằng mày khôn ngoan hơn cả ông mèo và bà cụ chủ nhà đấy chứ ? Đây là chưa kể đến tao... Đừng có điên con ạ ! Hẩy cảm ơn Thượng Đế về lòng tốt của chúng tao đi. Được sống ở trong một căn nhà ấm cúng, giữa những người khôn ngoan như chúng ta, mày còn muốn gì hơn nữa ? Chẳng qua mày chỉ là thằng ngu ngốc khó thương thôi. Mày nên hiểu rằng tao muốn cho mày hay, sở dĩ mà tao hay nói nặng lời với mày là vì đó chính là những lời của một người bạn thành thực. Mày cứ việc cố mà đẻ trứng đi, cố mà học kêu khò khò đi, hay là phóng ra những tia lửa được như ông mèo đi ! »

— « Tôi chắc tôi sẽ đi xa, đi khắp thế giới, bà ạ. »

— « Ờ, thế thì đi đi ! »

Thế là con vịt con ra đi. Nó bơi trên mặt hồ, nó lặn xuống tận dưới sâu, nhưng chẳng một con vật nào thèm chơi với nó, vì nó xấu xí quá.

Rồi mùa thu đến. Trong rừng, lá cây đổi sang màu vàng và nâu xậm. Từng luồng gió thổi, cuốn những chiếc lá vàng bay đi. Ở trên cao, trời lạnh ngắt. Những đám mây nặng chĩu tuyết. Trên hàng rào con quạ kêu « Qua ! Qua ! » vì rét. Mọi vật đều cóng lạnh, cả con vịt con khốn khổ kia cũng chẳng dễ chịu chút nào hết.

Một buổi chiều kia, giữa cảnh hoàng hôn lộng lẫy, có một bày chim thật lớn và thật đẹp từ trong bụi rậm bay đến, vịt con chưa bao giờ được thấy loại chim nào đẹp hơn. Những con chim này chỉ toàn màu trắng rực rỡ, cổ của chúng thật dài và thật mềm mại : đó là con Thiên nga. Chúng kêu lên một thứ tiếng kỳ lạ, xòe những bộ cánh lớn thật đẹp ra bay lên cao, về phía những miền ấm áp ở tận bên kia Đại dương. Chúng bay thật cao, cao lắm. Con vịt con xấu xí kia thấy một cảm giác kỳ lạ trong mình nó. Nó quay tròn ở trong nước như một cái bánh xe, vươn cổ lên phía đàn chim, kêu lên một tiếng vừa to vừa lạ đến nỗi ngay chính nó cũng phải sợ. Chao ôi ! Nó sẽ không bao giờ quên đàn chim đẹp đẽ và sung sướng kia ! Chờ đến khi đàn chim đã bay mất dạng rồi, con vịt con lặn xuống tận đáy hồ, và lúc nổi lên mặt nước, nó thấy như nó sắp phát điên lên. Nó không biết tên loài chim ấy. Nó cũng chẳng biết là những con chim ấy bay đi đâu, nó chỉ biết rằng nó yêu mến những con chim ấy như chưa từng yêu mến ai như thế bao giờ. Nó không thấy ganh ghét một chút nào đối với những con chim ấy cả, vì làm sao mà nó dám mong có được vẻ lộng lẫy của đàn chim kia. Được đàn vịt chấp nhận cho vào bọn với chúng, cũng đã là một sự sung sướng cho con vật xấu xí, khốn khổ ấy lắm rồi !

Mùa đông năm ấy lạnh ghê lắm. Lúc nào vịt con cũng phải bơi lội ở trong hồ để làm cho mặt nước khỏi bị đông lại thành đá. Những khoảng nước trong hồ, nơi nó bơi lội cứ mỗi ngày một nhỏ lại. Một lớp đá mỏng đã bắt đầu đông lại, kêu răng rắc mỗi khi vịt con đạp chân vào. Nhưng nó vẫn cứ phải cố gắng đạp chân thật mạnh để mặt nước hồ khỏi đông đặc lại. Sau cùng, nó kiệt sức không thể nào còn cựa quậy được nữa. Nó bị cóng lại, và bị giữ chặt cứng ở giữa hồ băng đá.

Sáng sớm hôm sau, một bác nhà quê đi ngang qua. Trông thấy nó, bác liền lấy chiếc guốc đập vỡ đá ra, rồi đem nó về nhà đưa cho vợ. Tại đây, vịt con tỉnh lại.

Những đứa con bác nhà quê muốn chơi với nó, nhưng nó lại tưởng lũ trẻ sắp đánh nó. Nó sợ hãi chạy trốn. Nó chạy thẳng lại chỗ chiếc bình đựng sữa, làm sữa đổ lênh láng đầy nhà, vợ bác nhà quê kêu lên, đập hai tay vào nhau. Vịt con lại bay thẳng vào chậu bơ. Rồi rơi luôn vào thùng bột mì... Ở thùng bột mì nhảy ra, trông mặt mũi nó mới gớm khiếp làm sao ! Vợ bác nhà quê kêu ầm lên, định lấy chiếc kẹp gắp than đánh nó. Lũ trẻ thì đua nhau đuổi bắt nó, ngã lồng chồng cả lên nhau, cười la inh ỏi !... May quá, cửa nhà lại hãy còn hé mở, vịt con vội chạy một mạch ra, trốn vào giữa bụi rậm đầy tuyết phủ. Nó nằm bẹp ở trong ấy, gần như chết lịm đi.

Nhưng nếu mà kể hết tất cả những nỗi khổ sở của con vịt khốn nạn trong suốt mùa đông ấy thì buồn lắm...

Khi mặt trời ấm áp trở lại, thì vịt con đang ở trong đầm, giữa đám lau sậy. Chim sơn ca hót líu lo... Một mùa xuân thật tuyệt diệu.

Bỗng nhiên, vịt con xòe rộng đôi cánh ra, bay lên cao, mạnh mẽ hơn trước nhiều. Chỉ trong chốc lát nó đã thấy mình ở giữa một khu vườn rất rộng đầy những cây táo đang trổ hoa, đầy những bông đinh hương thơm ngát, nghiêng mình rũ những cành lá xanh tươi xuống tận lạch nước uốn quanh co. Ồ, nắng xuân ấm áp nhẹ nhàng sao mà dễ chịu thế ! Rồi ngay trước mắt nó, ba con thiên nga thật đẹp từ trong bụi cây, vỗ cánh, bơi ra rất nhẹ nhàng. Nó nhận ngay ra đó là những con chim lộng lẫy mà nó đã trông thấy một lần. Lòng nó buồn hết sức. Nó nhủ thầm :

— « Tôi sẽ bay lại với các ông, các vị chim vương giả. Chắc các ông sẽ giết tôi chết, vì xấu xí như tôi mà dám lại gần các ông ! Nhưng chẳng thà là tôi để các ông giết chết còn hơn là để cho vịt cắn, gà mổ, con bé chăn gà vịt lấy chân đá, và bị cóng lạnh cả một mùa đông. » Rồi nó nhẩy xuống nước, bơi về phía những con thiên nga lộng lẫy kia. Vừa thấy nó, đàn thiên nga vội vỗ cánh bơi lại gần.

— « Các ngài cứ giết tôi đi, tôi cũng xin vâng ! »

Con vịt khốn khổ nói thế rồi cúi đầu xuống mặt nước chờ chết... Nhưng ơ kìa, nó nhìn thấy gì trên mặt nước trong vắt ? Nó trông thấy hình ảnh của chính nó trên mặt nước. Nhưng mà đó không phải là hình ảnh của một con chim xám quê mùa, xấu xí. Đó chính là hình của một con thiên nga.

Khi đã là trứng thiên nga, thì dù có nở trong sân gà vịt, cũng vẫn là thiên nga.

Nhớ lại thời gian thật khổ sở và đầy gian nan đã qua, con vịt con xấu xí, nay đã trở thành một con thiên nga lộng lẫy, thấy lòng thật là sung sướng và lộng lẫy hơn gấp bội. Đàn thiên nga bơi lội chung quanh, lấy mỏ vuốt ve nó.

Có một đám trẻ con đi vào trong vườn. Chúng lấy lúa và bánh mì ném xuống nước cho đàn thiên nga ăn. Đứa bé nhất trong bọn reo lên :

— « Ồ kìa, mới có thêm một con nữa à ? »

Những đứa kia mừng quýnh cũng reo ầm lên :

— « Ờ, đúng rồi, lại có thêm một con nữa ! »

Thế rồi bọn trẻ con vỗ tay, nhẩy múa, và chạy về gọi bố mẹ ra xem. Người ta ném xuống hồ nào bánh mì nào bánh ngọt, và bảo nhau :

— « Con mới đến đẹp nhất ! Vừa trẻ lại vừa đẹp ghê ! »

Những con thiên nga già cúi đầu chào nó.

Nó thẹn quá, dấu đầu xuống dưới cánh, không biết phải làm thế nào.

Nó sung sướng vô cùng, nhưng nó không kiêu hãnh, vì một người có lòng tốt không bao giờ kiêu hãnh với ai cả.

Nó nhớ rõ ngày xưa, ai ai cũng đều xỉ vả, ghét bỏ nó. Thế mà bây giờ nó lại được nghe người ta ca tụng nó rằng nó đẹp nhất trong những con chim đẹp !

Những bông đinh hương rũ thấp xuống đến tận mặt nước cạnh nó. Trời sáng trưng lên rực rỡ, ấm áp. Nó xù lông thật to ra, vươn cao chiếc cổ thon dài của nó lên, và tim rộn ràng vui sướng. Nó hét to lên :

— « Không bao giờ tôi dám mơ ước một Hạnh Phúc như thế này, khi tôi còn là một con vịt con xấu xí. » ●●●

nói với mùa đông

(*tiếp theo trang 12*)

Rồi cháu chả còn mặc vừa áo nữa — tại cháu lớn đấy. Cháu để áo lại cho thằng Văn, áo của nó thì để cho bé Vũ bận. Từ hồi ấy đến giờ, cháu chả có áo len mới. Mấy lần cháu muốn nói với me mua len tím đan áo cho cháu. Nhưng rồi cháu lại thôi chả dám nói vì sợ me buồn. Nhỡ me không có tiền mà thấy cháu đòi, me lại bảo con gái không ngoan thì sao.

Cháu yêu me lắm, cô ạ ! Yêu hơn thầy cháu nữa. Mỗi năm, khi cô đến với nước Việt Nam này, cô chẳng quên đem hơi lạnh đến. Làm tụi cháu rét rét là. Buổi sáng cháu phải bậu cả hai áo để đi học đấy. Có khi rét quá : hai hàm răng lại còn đánh « bò cạp » nữa cơ. Mỗi lần như thế me lại bảo : «Trong này đâu có rét như ở ngoài Bắc mình. Ngoài Bắc rét như cắt da ấy. Phải mặc áo kép dày bông này, phải nằm ổ rơm này. Giá mà còn ở ngoài Bắc, mặc như vầy, con sẽ « rét cóng » cả người lên ấy. » Rồi me còn bảo «Mùa đông đến làm me nhớ ngoài Bắc ghê đi. Nhớ ngôi nhà ngói với cái vườn đằng trước trên tí nữa là ao cá. Cái gò đàng sau thật nhiều cây ăn trái. Vào những đêm trăng ngày mùa xem trục lúa, giã gạo, giọng hò của những người thợ lẫnh lót vang lên giữa đêm khuya. Khung cảnh thần tiên, bao giờ mới tìm về để sống lại với chuỗi ngày xa xưa ấy... Còn bà nội với cô Thu nữa. Không biết bây giờ ra sao, có an vui như ngày xưa không »

Cô mùa đông ơi ! Cô đến gợi buồn cho me, làm me nhớ đến ngày xưa quê hương ngày xưa me gửi lại bà nội mí cô Thu. Cháu cũng thương quê hương, nhớ bà nội và yêu cô Thu như yêu me vậy.

Cháu đã kể cho cô nghe vì sao cháu mong cô hãy đến chầm chậm với quê hương Việt Nam của cháu. Bác mùa thu sắp đi rồi. Cháu buồn sao là buồn. Sao bác í chả ở lại lâu lâu chơi mí cháu hở cô. Giá mà bác í ở lại, buổi tối khi trời mưa, cháu sẽ ngâm thơ và đọc truyện « *Mây mùa thu* » của anh cả Duyên Anh cho bác í nghe.

Chừng nào cô đến với miền Bắc quê hương cháu, cô hãy ghé vào tỉnh Thái Bình nói rằng cháu nhớ Thái Bình lắm. Và cô tìm đến bà nội mí cô Thu bảo hộ cháu rằng cháu của bà và cô ngoan lắm, tối nào cũng đọc kinh cầu nguyện cho quê hương Việt Nam chóng thanh bình, cho mẹ con, bà cháu mình chóng gặp nhau đấy ạ.

HẢI BÌNH

Gốc phượng ngày xưa

(tiếp theo trang 14)

Mùa đông trên quê hương lần này đến thực vội vã, em chưa kịp nói lời giã từ mùa thu, giọt nước mắt khóc mùa hạ hãy còn ướt trên mi mắt. Mùa đông này giá lạnh, những buổi sáng co ro đi học trong sương mù không áo ấm. Dù không được dư dả những ngày sau đó mẹ cũng cố đan cho con chiếc áo. Những đêm trời mưa nhìn mẹ ngồi dưới ánh đèn đan áo cho em, em muốn khóc và nói thầm : Yêu mẹ hơn hoa phượng.

Qua mùa đông em đã biết đọc. Rồi mùa xuân với hoa lá cây cỏ tươi tốt. Em nhìn mẹ mỗi ngày một gầy.

Ở quê hương em đó những kỷ niệm vừa êm đềm vừa cảm động không làm sao em quên. Nhà văn Chế Lan Viên viết « Bỏ trường mà đi » tuyệt hay, còn em với mẹ bỏ quê hương mà đi, ôi ! còn nỗi khổ nào hơn không ? Gia đình em dời nhà qua thị xã khác, bỏ An Bình của em bơ vơ. Ngày ra đi trời vừa chớm sang hạ, cây phượng trước nhà vừa mới đơm bông, em đứng thật lâu dưới gốc cây vừa nhìn vừa khóc, trong lúc me thu xếp hành lý, me cũng khóc. Ngày ra đi hành lý của hai mẹ con chả có bao nhiêu mà kỷ niệm thì không mang theo nổi.

Bây giờ em đang sống bình yên trong một thị xã khác với một ngôi nhà khá hơn xưa và mẹ em cũng đỡ cực nhọc. Buổi sáng đi học còn thấy thấp thoáng trong tâm hồn dẫy nhà cao của tòa thị xã.

Ngôi nhà con nhỏ Quyên trước cửa cũng có một gốc phượng nhưng mà chả trổ hoa bao nhiêu lại không đẹp nữa, nhưng mỗi khi nhớ quê hương không chịu nổi em vẫn cứ nhìn sang một cách thèm thuồng. Tội nghiệp mẹ em tìm được một nhánh phượng nhỏ ở đâu đem về ươm trước nhà, mỗi ngày em tưới nước, hy vọng thật nhiều, rồi cành lá sẽ xum xuê, hoa sẽ nở rợp trời.

Một buổi sáng em nhìn ra thấy cây đã héo rũ thảm hại, nước mắt em chảy xuống không ngăn nổi. Thôi chả bao giờ em còn tìm thấy một kỷ niệm thân yêu nhất trên một mảnh đất nào, khác hơn quê hương. Tiếng mẹ em êm đềm :

Chóng ngoan rồi mẹ sẽ tìm một gốc khác đem về cho con, rồi chúng ta sẽ có một gốc phượng như ngày xưa con nhé !

TRIỆU MINH

PENI-V 200.000Đ.V. 400.000Đ.V. 500.000Đ.V.
THUỐC VIÊN TRỤ SINH LOẠI MỚI
PENICILLINE V *UỐNG DỄ DÀNG MÀ CÔNG HIỆU NHƯ CHÍCH* PENILLINE-G

Xuân hồng

(tiếp theo trang 8)

Năm đứa lớn nhỏ nhìn nhau, cười thật hả hê. Ngồi vào bàn ăn, trong lúc chờ ba lên, cuộc thuật sự lại tiếp tục :

— Em chả thấy em bé đâu hết.

— Trong nôi ấy chứ đâu. Sờ sờ trước mắt mà cũng không thấy. Giời ơi, mắt mũi, vứt quách cho rồi...

— Thật đấy, em chả thấy đâu hết.

Hà ngạc nhiên :

— À ! Hay là người ta đem đi tắm. Mà chẳng biết em bé lúc đó đã tắm được chưa nhỉ !

— Người ta không đem đi đâu hết. Nhưng em cũng vườn không thấy.

— Kỳ thế.

— Ờ ! Tại em bé to quá nên không thấy chứ sao ?

— Nói « goài ». « Guê »... Đã gọi là em bé, lại muốn là em... nhớn thế nào được ?

Chi gân cổ lên cãi :

— Nhưng nó bé quá sức.

— Mà nó lại ngủ li bì nữa. Chả có cười với bi bô nói chuyện như chị Hà kể gì hết.

— Tại chị Hà bịa chứ gì ?

— Còn lâu. Tại tụi mày...vô duyên thấy mồ. Đâu có nhiều... duyên như tao. Em bé khỏi có thèm chơi với tụi mày đi. Èng éng eng.

Tiếng phản đối lao xao :

— Còn lâu, còn lâu. Có chị Hà nói dối thì có ấy. Nhỉ ba nhỉ.

Ba vừa bước lên nhà, chẳng hiểu mô-tê gì cũng gật đầu đại làm cả bọn buồn cười quá xá, cười ầm lên. Ba cũng cười nốt. Trông ba vui hẳn lên. Trong nhà, ai cũng vui hết.

Hà « lạ » ghê. Hôm nay sao náo nức trong lòng thế nào ấy. Nhìn cái gì cũng thấy thích, thấy yêu hết, Hà thấy ngứa chân, ngứa tay ghê, muốn cấu đứa này một cái, đứa kia một cái, hay là nhẩy lung tung lên cho nó hả lòng, hả dạ thôi.

Mấy bố con bắt đầu ăn cơm. Cơm canh chả có gì, tại buổi sáng mẹ chưa kịp đi chợ. Như mọi ngày, thế nào cũng có một mục phê bình ỏm tỏi lên rồi đấy. Mẹ lại phải kêu « con nhà lính, tính nhà quan thế thì chết rồi. Chúng mày định ăn nửa tháng, còn nửa tháng thì treo niêu hả ?». Nhưng hôm nay thì khác, đã bảo là ngày đặc biệt mà, ai cũng vui vẻ trong lòng nên ăn vẫn thấy ngon như thường. Cả ba cũng thế, vì ba vừa nhắc Hà, giọng thật ấm :

— Không lấy cà mà ăn, con.

Hà vừa giơ tay, định cầm lấy cái bát ở cạnh mâm — cái bát của mẹ mà lúc nẫy, vẫn quen lệ, Hà đem lên — thì Chi đã đứng lên :

— Con lấy cho, ba.

Một hiện tượng lạ đấy chớ « khó tin mà có thật » đấy chớ, Ngày thường, ba mà có sai, không nêu « đích danh » nhân vật thì thế nào cũng có một màn sai truyền cho mà xem. Đứa nào cũng sung sướng, hân hoan và sẵn sàng « nhường » công tác ba sai cho đứa bé hơn mình. Hôm nay, ba chưa phải « nêu danh » mà đã có đứa vâng lời rồi. Kể tụi Hà cũng... ngoan đấy chứ bộ.

— Ba ạ ! Cơm với cà là nhà có phúc đấy ba ạ !

— Ừ, phúc em bé.

— Ba, mẹ khôn ghê. Mẹ bắt mấy bố con mình ăn chay đấy ba. Ba mỉm cười, gắp quả cà đưa lên môi :

— Ngon chứ con.

Cả bọn lại lao xao :

— Hôm nay ăn cơm không thôi cũng ngon ba nhỉ ?

— Ba ơi ! Ba thấy em bé có xinh không ba ?

Ba lại cười, ánh mắt ngời thương yêu :

— Xinh nhất đời.

Tụi Hà trêu ba :

— Chả xinh.

— Bé tèo tèo, thịt lại nhẽo nhẽo nữa.

— Như mọi da đỏ ấy.

— Đã thế lại « đầu trọc lòng lốc bình vôi » nữa chứ.

Hà lên tiếng sau cùng :

— Tóm lại, em bé xinh... nhất đời. Xinh ra phết.

Cả bọn vỗ bàn ầm ầm, cười om sòm làm ba phải « khiếp đảm ». Nhưng rồi ba cũng cười theo, thật tươi. Và những nếp nhăn quanh môi ba, Hà thấy nó « đặc biệt » khủng khiếp.

— Cứ chế em. Chúng mày ngày xưa còn tệ hơn em nhiều chứ.

Vũ ngồi cạnh ba, vòi vĩnh :

— Ba kể truyện ngày xưa đi ba. Ngày xưa, con như thế nào, ba.

— Con nữa ba.

— Con nữa.

— Con...

— Con...

Trán ba nhăn lại trong dáng điệu khôi hài :

— Chúng mày ngày xưa xấu như con chó con, mẹ nhặt trong thùng rác ở chợ.

— Á á á... không nghe. Ba kể chuyện bậy rồi.

— Ba phải kể lại.

— Ờ ! Ba phải kể lại cơ.

Hà, nhân danh là nhóc nhớn nhất trong nhà, « xì tốp » cái không khí ồn ào khá nhiều ấy lại bằng cách hét tướng lên, to hơn giọng các em (có thế, tụi nó mới nghe thấy chứ).

— Thôi... Thôi... gì mà ồn ào thế. Ba lại mắng cho bây giờ.

Cả bọn tạm ngừng nhốn nháo, tiếp tục và cơm. Rồi như không sao giữ được im lặng, một đứa lại lên tiếng :

— Em biết hôm nay ba không mắng đâu.

— Tao cũng biết thế.

— Ừ ! Tao...

Hà cũng há miệng, bàn góp :

— Ai mà chẳng biết ba không mắng. Nhưng ồn quá rồi nhỡ ba « cứ » mắng thì sao ?

— Nhưng hôm nay ba vui thế kia. Chị Hà nhìn mặt ba mà xem. Ba cứ cười tủm tỉm hoài.

— Thôi, ba cứ cười om sòm như tụi con đi mà. Không ai bắt ba « nộp thuế » đâu.

— Ấy, đứa nào nói mà ngu thế. Thậm chí ngu. Ba cười tủm mới đẹp giai chứ « ny ».

— Ừ ! Đúng rồi, hôm nay trông ba như con giai mười tám ấy thôi.

Ba cốc nhẹ lên đầu một đứa và kêu :

— Tụi mày láo quá. Trêu cả ba. Thế chúng mày không cho ba vui với à !

Cả bọn nhao nhao :

REGAST·T trị các chứng đau bao tử
BÀO CHẾ CÔNG THỨC HÒA-LAN

— Đâu có ! Tụi con còn « khuyến khích » ba nữa là đằng khác. Ba cười to đi ba.

Vũ giơ bát cơm về phía « chị » Hà :

— Xới cho em bát cơm đi. Ba ơi ! Tên em bé xinh xỉnh xình xinh là gì hở ba ?

— Ờ ! Tao cũng định hỏi.

Hai đứa còn lại vừa há mồm, định « phát thanh » : « Tao cũng thế » nhưng bỗng nhìn nhau, rũ ra cười. Nhìn dáng điệu tụi nó dễ thương không chịu được. Ấy là hôm nay vui nên Hà mới « rộng rãi » mà cho là dễ thương, chứ gặp hôm nóng bức đến sốt cả người, chắc chắn « chị Hà » đã gắt tướng « Một đứa nói được rồi. Làm cái gì mà phải theo đuôi nhau thế. Điếc cả... đit hàng xóm ». Và thế nào « chị Hà » cũng được các em phê bình « gớm, gắt như... mắm ».

Ba yên lặng ngắm năm chị em thật lâu, làm tụi Hà « ngượng » quá, hết cả cười đùa, giương mắt nhìn ba, lạ lùng. Hà ngập ngừng nhắc :

— Ba đặt tên em chưa ; ba ?

— Rồi chứ.

— Thế ba đặt như thế nào, ba ?

— À... Ừ... Xuân Hồng nhé. được không ? Mấy đứa ?

Thằng Dương chuyên môn phá bình, bàn ngang :

— Đừng ba, đặt tên khác đi.

Hà quay sang em :

— Thế là hay rồi, còn muốn gì nữa. Thế Dương định tên gì nào ? Nói nghe thử coi.

— Ừ... ừ... Tên quái gì mà chẳng được. Chẳng hạn như...

— Như sao ?

Anh em Dương nhà ta tươi mặt lên, vung tay:

— Ờ, đúng rồi. Như Sao. Nguyễn thị Như Sao. Tên lạ ra phết. Chị Hà thông minh đấy.

Hà bĩu môi :

— Tên như... đít. Chỉ phá thôi. Đã không biết thì « đành » phận dốt đi, còn bàn ngang.

— Tại ai bảo hỏi người ta

— Tại người ta tưởng mình nghĩ ra chứ bộ. Ngu. Ba đứa bé bàn tán :

— Chị Hà cấm mình cãi nhau thì được. Khôn ghê.

Hà chẳng thấy « khôn » ở đâu hết, nhưng cũng không thèm cãi nữa. Chẳng thà để hơi sức... và cơm hoặc nhai một trăm lần như mẹ còn hơn là cãi nhau với thằng ngang như cua đồng. Nói cái gì cũng như đấm vào... mông người ta ấy. Nó bịa chứ còn lâu nó mới nghĩ ra cái tên lạ lùng kia. Tại bí rồi anh chàng vớ đại lấy câu hỏi của Hà ra làm tên em bé. Nhưng nghĩ cũng buồn cười. Giá lúc em bé lớn, ai có gọi « Sao ơi ! em ở đâu », chắc em bé sẽ tinh nghịch trả lời « Em ở trên trời chứ ở đâu ». Cũng ngồ ngộ. Thế là Hà hết tức, ngồi nghĩ vẩn vơ.

Cả nhà tự dưng rơi vào sự yên lặng. Mỗi người dường như có một ý nghĩ riêng nên ai cũng nhai thật chậm chạp, mắt có vẻ mơ màng, nghĩ ngợi đâu đâu. Hai đứa bé Vũ, Quý cũng hết cả cười đùa, ồn ào như lúc nãy, ngồi nhai mãi một miếng cơm mà chưa xong. Chắc tại mâm cơm trông « thanh đạm » quá, các « quý vị » ấy chán, chả muốn ăn. Ấy, giá có đĩa thịt bò bi-tết, hay gà rán thì... hấp, hết nhẵn, chỉ còn trơ thân cụ một cái đĩa bóng loáng mỡ, làm mâm cơm trông vô duyên tệ.

— Làm cái gì mà thộn mặt ra thế, tụi mày.

Hà vừa cười, vừa hỏi, làm ba cũng để ý đến bốn cái bộ mặt dài ngoẵng ra, rồi ba cũng buồn cười nốt.

— Nhớ mẹ à ?

— Tụi nó thèm « bú tí » mẹ đấy ba.

Mấy đứa lại ầm ầm phản đối :

— Thèm đâu mà thèm. Chỉ bịa.

— Chị Hà thèm thì có, còn giả vờ. Nhẩy tụi mày nhẩy ?

— Ờ nhẩy.

Hà bĩu môi :

— Cãi nhau với tụi mày. . thối hoắc. Đếch thèm.

Bốn đứa nhe hàm răng ra cười hì hì, khoái chí.

Rồi bữa cơm cũng xong. Ba chị em Hà chia công việc ra làm. Đứa rửa bát, đứa dọn dẹp với lau chùi bếp, và đứa thì xếp bàn ghế. Chỉ có hai ông con giai là « nhàn cư » thôi. Nếu là buổi trưa, ăn xong là kềnh ra giường đánh một giấc ò ó o. Còn bây giờ thì hai ông tướng đang ngồi chễm chệ, gác đôi chân to như cái que và khẩm đầy xà cừ lên bàn, xem tê-vê. Bọn con gái tụi Hà có phân bị là thế nào ba cũng nói : « Con giai thì thế chứ » (Ba cũng là con trai nên ba bênh cũng phải). Phân bì mãi cũng chẳng ăn thua gì, tụi Hà đành chịu. Thỉnh thoảng có nhắc đến, cũng chỉ để cho... vui cửa, vui nhà thôi...

Hà bỗng nghĩ đến bữa cơm vừa rồi. Vui vẻ và tràn đầy sung sướng làm sao. Nhìn vào mắt ba, Hà thấy ánh lên từ đó niềm hân hoan tột đỉnh. Nhìn vào mắt các em, Hà bắt gặp những tia nhìn sáng và tươi như những tia nắng lóe lên trong một buổi sáng đẹp trời. Và Hà cũng thấy mình nghĩ đến em bé nhiều quá, nghĩ đến với đầy ắp thương yêu. Cả những lúc cười đùa, chế em bé đủ điều, cũng là lúc Hà thấy tình thương trong lòng dâng đầy. Và bữa cơm vui, nhất định đấy là « công lao » của em bé. Em bé mới có mặt trong nhà, giữa ba, mẹ, giữa Hà và Dương, Chi, Vũ, Quý có mấy giờ đồng hồ, thế mà Hà có cảm tưởng đã lâu lắm rồi, từ lúc nào, kiếp nào « lận » cơ. Tại sao thế nhỉ ? Có một cái gì ràng buộc, thật êm đềm, thân ái giữa Hà và em bé thế. Hà muốn nhìn được cái « thân ái » ấy quá, để xem nó mầu sắc như thế nào. Chắc nó sẽ mầu hồng. Vì mầu hồng là mầu môi em bé, là mầu hạnh phúc ánh lên từ mắt ba, mắt mẹ, mắt các em và mắt Hà nữa. Chắc nó sẽ mầu xanh. Vì mầu xanh là mầu của gương mặt mẹ sáng nay, một mầu xanh thật mỏi mệt nhưng ôi ! cũng chan hòa hạnh phúc.

Hà nghĩ đến mẹ và đến em bé. giờ này chắc đang ngủ. Hoặc em bé thì ngủ và mẹ thì ngắm em bé và nghĩ đến những đứa con ở nhà. Hà biết, mẹ cũng sẽ nghĩ đến ba thật nhiều nữa cơ, nhiều bằng ba đã nghĩ đến mẹ vậy.

Xuân Hồng ! Bé là mùa xuân đấy ư ? Một mùa xuân đầy những ánh mắt sáng, những nụ cười xinh như những nụ hoa vừa hé nở, lóng lánh ở cánh mấy giọt sương trong. Xuân Hồng ! Bé là mùa xuân đấy ư ? Bé đem cơn gió nào đến đây, trong gia đình này để xoa những vết nhăn trên trán ba, làm ba sung sướng, mẹ hẳnh diện và chị thì thấy đời tươi lên trong mắt. Em bé ơi... Em bé ơi..,

Càng lúc, Hà càng thấy mình yêu em nhiều lên. Cái sợi dây ràng buộc giữa Hà và em bé càng rõ ràng và to lớn hơn lên. làm Hà có cảm tưởng sẽ sờ thấy, nắm lấy được ở đấy cứ lúc nào. Hà thương em bé quá. Yêu em bé quá đi mất thôi.

NGUYỄN NGUYỄN

Ấu thời

(tiếp theo trang 25)

nào có thương mẹ con ta nên con không cần ba. Con chỉ cần có mẹ, và nếu con có cố gắng học giỏi cũng chỉ để một mình mẹ thương mà thôi.

Cuối năm lớp ba tôi thi sơ học. Đậu. Nên xuống học lớp nhì trường quận cách làng hơn hai cây số đường đất. Sáng sớm, mẹ tôi phải thức dậy nấu cơm giở vào cà mèn cho tôi. Nhà nghèo nên không mấy khi có thức ăn ngon. Thức ăn thường xuyên của tôi mỗi ngày là một nhúm tép rang dừa với mấy trái chuối xiêm chín thay canh. Trước khi ra đồng, mẹ tôi đánh thức tôi dậy. Hai mẹ con đi âm thầm dưới những bóng dừa ra con lộ chính. Ở đây tôi nhập bọn vào mấy đứa bạn chờ sẵn. Tay ôm cặp, tay xách cà mèn cơm vượt con đường đất dài hơn hai cây số để tới trường trong cái lạnh gây gây của buổi sáng có nhiều sương đọng trên lá cỏ. Buổi trưa tôi ở lại lớp với mấy đứa bạn nhà xa, lấy cơm trong cà mèn ra chia nhau ăn rồi đi vòng vòng ra chợ quận, ngồi dưới những gốc me tây to lớn nhìn lá vàng bay đầy trời và trái khô chín rụng gây thành tiếng động xuống con đường đá xanh lởm chởm. Sau buổi học chiều cả bọn lại chờ nhau ngoài cổng trường để trở về làng. Thường thì có những trò chơi bất ngờ suốt dọc đường. Đôi khi lại kháo nhau trêu chọc một đứa con gái cùng lớp. Chọc đến khi đứa con gái khóc lên mới chịu thôi. Một khoảng thời gian nữa lại qua đi. Tôi học đến lớp cuối cùng của bậc tiểu học thì ba tôi bắt tôi phải lên Sàigòn để tiếp tục học nữa. Nhớ hôm tôi đi, mẹ tôi khóc rất nhiều. Tôi chỉ thấy buồn chứ không khóc được. Mẹ tôi đưa tôi ra bến xe. Suốt khoảng đường đầu óc tôi vô cùng bận rộn. Tôi nghĩ tới lớp học, ngôi trường và bạn bè. Những thứ ấy xa tôi một cách bất ngờ quá, đến nỗi tôi tưởng mình nằm mơ. Lúc xe chạy, nhìn lại phía sau thấy mẹ tôi vẫn đứng ngó theo, cái bóng khắc khổ và tà áo in đậm đà trên nền trời tinh sương tôi mới bật khóc. Lên Sàigòn ở chung với ba tôi và người dì ghẻ tôi mới thấy thương mẹ tôi hơn. Mẹ tôi hiền từ bao nhiêu thì người dì ghẻ đanh đá chua ngoa bấy nhiêu. Có những bữa cơm tôi ăn như chan bằng nước mắt. Ba tôi, ngoài công việc ở sở và mỗi tháng cho tôi tiền đóng tiền học hình như ông không còn để ý gì đến tôi nữa. Và tôi tiếp tục sống như vậy cho hết khoảng đời thơ ấu của mình. Cho đến một ngày, tôi hoảng hốt sững sờ khi bất chợt biết mình đã lớn, đã xa rời vĩnh viễn cái tuổi thơ chỉ có một lần. Tôi có cảm tưởng mình bị băng đi từ một hành tinh nào đó rớt vào cõi vô chừng, muốn trở lại nhưng không thể nào trở lại được.

Từ một chuyến xe trong buổi sáng tinh sương tôi đã mất hết. Ấu thời của tôi nếu có, chỉ là có ở trước đó. Nhưng trước đó lại là một khoảng thời gian mông mênh bát ngát. Với một trí óc non nớt, với hai bàn tay chưa cầm hết một chiếc lá chết tôi không thể nào ôm trọn vẹn cái ấu thơ tươi đẹp đó. Có chăng, chỉ là những mảnh vỡ, được ghép lại với nhau. Lần lượt và không có một thứ tự nào. Nhưng điều tôi biết chắc chắn là bằng những mảnh vỡ tôi đã sống trọn, bước đi rất êm đềm, qua một ấu thời vĩnh cửu. Bây giờ, nếu có ai hỏi tôi về một người bạn nào ngày đó tôi sẽ nói rất rõ, không sai một nét, không lầm một câu. Bởi một chuyến đi quá bất ngờ nên có những hối tiếc rất vội. Tôi đã vồ lấy về cho mình, dán kín vào hồn mình những tình cảm, những thương yêu, những hình dáng của cả một thời ấu thơ mực nhòa trên áo trắng và vui buồn chất đầy trong chiếc hộp sơn xanh. Và từ đó, là trí nhớ. Là cuốn phim luôn luôn được chiếu lại trong những cơn nhớ nhung ngây ngất về cái tội của mười mấy năm tưởng đã xa mất, phôi pha, quên lãng đến nghìn trùng.

Tôi cứ nghĩ, đời sống chỉ có thể kéo ta đi tới bằng sức của một sợi dây. Nhưng ấu thời thì cuốn hút ta lùi về bằng cả một guồng máy. Một lúc nào đó đời ta dừng lại, trên một chỗ đứng rỗng không. Chắc chắn ta sẽ nhớ tiếc vô cùng cái khoảng trời đầy ắp đã bay đi. Tuổi thơ ta đó. Ấu thời ta đó. Luôn luôn là thảm cỏ non óng mượt. Luôn luôn là sợi nắng vàng, luôn luôn là cái mà bây giờ ta mất biệt. Muốn sống lại chưa chắc đã sống được. Muốn tìm, chưa chắc đã thấy đâu. Bởi cái đã mất đi là báu vật ghi nhớ suốt đời. Tuổi thơ chỉ có một lần rồi không có nữa. Tôi vẫn nghĩ cái may mắn ở giữa đời mình là cái may mắn được sống lại một lần trong không khí sực nức hương thơm của tuổi thơ. Bởi vì tôi vẫn còn buồn khổ không biết ấu thời của mình là mặt phẳng hay đường cong. Thế nên viết về ấu thời với tôi luôn luôn là một nỗi nhớ tiếc, đến đớn đau.

•••

gia đình thương yêu

(tiếp theo trang 22)

người ta mới dám giữ đúng lời hứa ngày phát hành. Em hiểu chưa ?

● NHƠN ÁI (HDM).— Em anh nói đúng ghê. Mà anh cố tình trả lời thư em ở tuần báo đó. « Em bảo đảm số lên một sẽ hết sạch ngay sau khi phát hành ». Nghe em bảo đảm, anh bèn muốn mua một nhà in vĩ đại để làm cơ sở xuất bản báo chí Tuổi Ngọc quá đi.

● TỐ VY (Phan Thiết).— Bạn bè chàu nói đúng. Chú vốn đã giống bộ xương cách trí. Hai tháng nay mắc lo chạy tiền làm báo, bộ xương biến thành...siêu bộ xương, nhưng có Tuổi Ngọc cho cháu đọc thì... « chớt » ơ ớ ơ ờ ơ ơ đành. Vọng cổ đấy nhé !

NHẮN TIN BẠN NGỌC

● Thơ văn gửi cho Tuổi Ngọc viết rõ ràng hay đánh máy trên một mặt giấy.

● Bài đã gửi cho Tuổi Ngọc đừng gửi cho báo khác và đã gửi cho báo khác đừng gửi cho Tuổi Ngọc.

● Viết ngắn thôi. Càng ngắn truyện càng hay.

● Thư gửi cho Tuổi Ngọc, viết tên, bút hiệu rõ ràng rồi hãy ký lia lịa. Thư, bài gửi về :

DUYÊN ANH
Tuần Báo TUỔI NGỌC
38 Phạm Ngũ Lão Sàigòn

Tuần này, Tuổi Ngọc hân hạnh giới thiệu với bạn Ngọc :

SÁCH

NGƯỜI THẦY HỌC CŨ của MAI THẢO

Văn Uyển xuất bản. Sách dầy 150 trang trình bầy trang nhã, mỹ thuật. Bán rẻ nhất Việt Nam. 30 đồng. Đây là tuyển tập những truyện ngắn hay nhất của nhà văn Mai Thảo.

YÊU ANH VƯỢT CHẾT của NGUYỄN MẠNH CÔN

Đồng Nai xuất bản. Sách dầytrên 100 trang. Bìa do họa sĩ Duy Thanh diễn tả vẻ đẹp ngây thơ, man dại của một thiếu nữ, nhân vật « dự tri khoa học » của nhà văn Nguyễn Mạnh Côn. Dương Nghiễm Mậu cho rằng đây là một truyện làm cho người đọc suy nghĩ nhiều.

VUỐT MẮT của THẢO TRƯỜNG

Thề Hiện xuất bản. Sách dầy ngoài 200 trang Bản đặc biệt không đề giá bán. Vuốt Mắt là truyện dài của tác giả Thử Lửa, một tuyển tập đã xuất hiện cách đây mấy năm và được Nguyễn văn Trung hết lời khen ngợi.

BÁO

VẤN ĐỀ chủ biên VŨ KHẮC KHOAN

Số 24 đã phát hành. Giá 40 đồng. Tạp chí xuất bản hàng tháng với sự cộng tác thường xuyên của Mai Thảo, Thanh Tâm Tuyền, Túy Hồng...

DIỄN ĐÀN chủ bút MẶC ĐỖ

Tuần báo chính trị, xã hội, văn học nghệ thuật mà theo như quảng cáo thì cùng lập trường nhật báo Chính Luận. Với sự cộng tác của nhiều nhà văn danh tiếng, nhiều bình luận gia kinh nghiệm.

LỬA VIỆT chủ bút TRẦN QUÝ PHONG

Tuần báo do nghị sĩ Phạm Nam Sách đứng tên chủ nhiệm. Phát hành đầu tháng 8-1969. Đây là tuần báo chính trị, xã hội, trào phúng do « *những người không biết đầu hàng* » chủ trương. Nhóm tạp chí Quần Chúng xuất hiện đầy đủ trong Lửa Việt.

Thư từ, bài vở gửi về DUYÊN ANH, Tòa soạn Tuổi Ngọc, 38 Phạm Ngũ Lão, Saigon. Ngân phiếu và mọi giao dịch về tiền bạc xin gửi về VŨ MỘNG LONG cùng địa chỉ trên.

•

In tại nhà in Nguyễn đình Vượng — Giấy phép số 641-BBT-NBC-HCBC.

— Bìa một cuốn truyện ?

— Không, đây là họa phẩm tuyệt mỹ của DUY THANH mô tả vẻ đẹp ngây thơ, man dại, của một thiếu nữ có tên Hoa-Thơm-Sương-Sớm, người muốn đòi lại người yêu từ trong tay Thần Chết.

nguyên mạnh côn

YÊU ANH VƯỢT CHẾT

ĐÃ CÓ BÁN — ĐỒNG NAI XUẤT BẢN VÀ TỔNG PHÁT HÀNH

Loại xe «BUS» chuyên chở hành khách lý tưởng

Xuống và lên «Bac» nhẹ nhàng, tiện lợi

Loại xe « *BUS* » đắc dụng cho các công ty lớn chuyên chở nhân viên

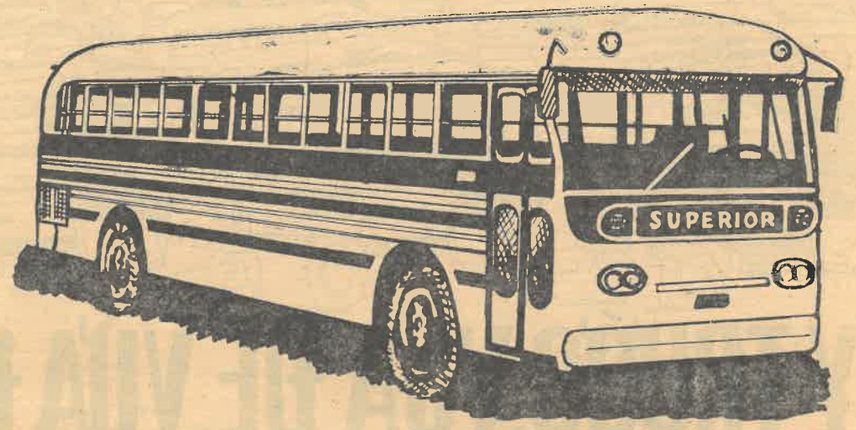

Xe Buýt

INTERNATIONAL/Superior

Kiểu FO 1603 — 60 Chỗ ngồi

Trọng tải tổng cộng 24.000 lb. Giàn xe tăng cường cạp sẵn bên Hoa Kỳ. Cầu trước FA-98 7.000 lb. Cầu sau RA-189 17.000 lb. Có số mạnh. Nhíp sau tăng cường có nhíp phụ.

Máy DIESEL D-354, 131 Mã-lực, 6 xy-lanh. Hộp số T-35 liên kết 5 số tiến, 1 số lui. Con đội 8 tấn, 7 vỏ KELLY gai ngang 9.00 x 20.14 lớp bố.

2 Cửa mở và đóng bằng hơi (vacuum). Quạt mát ở trên mui. Chỗ đựng hành lý bên trong và dọc 2 bên xe. Chỗ để hành lý trên mui xe.

Thời hạn giao hàng : 6 tháng

Giá phỏng định : *VNđ 1.700.000*

(chưa kể Thuế Trước Bạ)

ĐẠI LÝ ĐỘC QUYỀN TẠI V.N. **AMTRACO** *504, Trịnh Minh Thế, Khánh-hội* Điện thoại : 91.545—93.396

Và các Đại lý AMTRACO tại miền Tây :

- ☆ **THỚI HƯNG : 8-10 Đại lộ Tự Do — Long Xuyên**
- ☆ **QUÁCH HẢI : 51-51A Thái Lập Thành — Sóc Trăng**
- ☆ **KIM THÀNH : 81-83-85 Nguyễn An Ninh — Cần Thơ**

XE Lam BA BÁNH

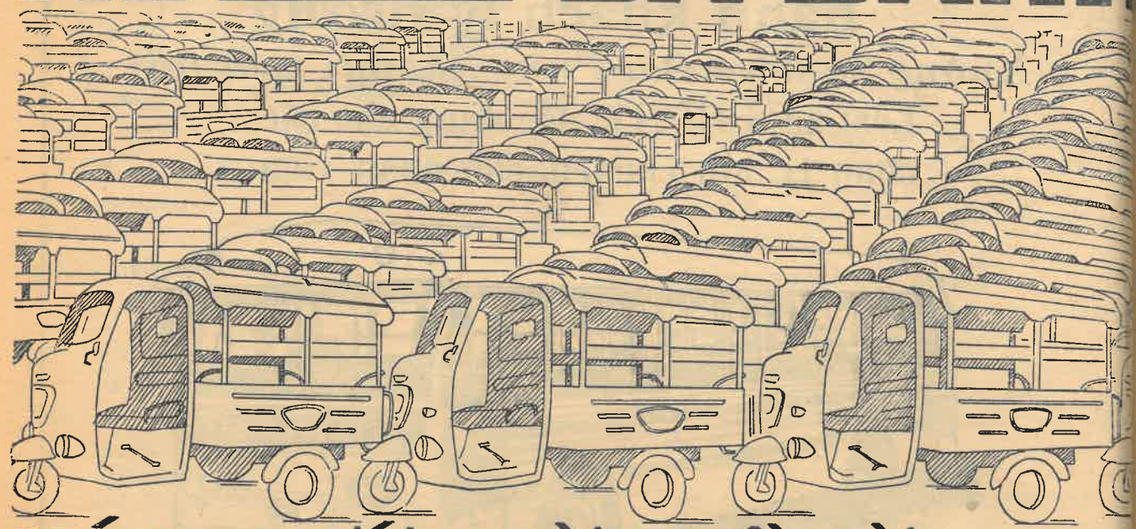

MÁY TRƯỚC, VỪA ĐỀ, VỪA ĐẠP

ĐẶC-ĐIỂM:

* Loại xe chuyên chở tiết kiệm và đắc-dụng nhứt hiện thời.
* BỘ PHẬN RỜI LUÔN LUÔN DỒI DÀO *CÓ BÁN KHẮP NƠI*
* XE DÙNG 10 NĂM VẪN CÒN CHẠY KHOẺ
* DÙNG MƯỜI NĂM MỘT XE *sinh lợi bằng 30 xe.*

THÁI-HƯNG

VINACO, 6 Thoại Ngọc Hầu • Gia Định • ĐT: 93552-40948
Lambretta V.N. 70 Huỳnh Quang Tiên • Saigon • ĐT: 21927.
và các Đại-Lý khắp toàn quốc.

Cả gia đình hãy đến nghe

Jo Marcel

Với những danh ca độc quyền

LỆ THU • TINY YOUNG • NHƯ AN • CAROL

Chỉ hát tại:

Queen Bee

NHÀ HÀNG ĂN PHÒNG TRÀ CA NHẠC

106 NGUYỄN HUỆ - SAIGON - ĐIỆN THOẠI 91.29

- Những chương trình luôn thay đổi
- CẢNH TRÍ ĐẦM ẤM, THÂN MẬT LỊCH SỰ NHẤT VIỆT NAM
- GIÀN NHẠC TRỨ DANH CÙNG NHỮNG NHẠC PHẨM THƯƠNG YÊU THIẾT THA TRÌU MẾN

Đến với chương trình
ca nhạc của Jo Marcel
mỗi đêm để quên đi
phiền muộn để tâm hồn
được ướp bằng âm nhạc
mà vui sống

Nhận đặt tiệc cưới
tiếp tân, họp báo
văn nghệ . . .

AP2.15 T929+ #3 Aug. 1, '69

tuổi ngọc